

Tema d'Estudi per al curs 2014-2015

Discernir els signes dels temps

ÍNDIX

Introducció	3
Presentació del Tema.....	5
PRIMERA REUNIÓ	
Mirar el món amb Jesús i com Jesús	9
SEGONA REUNIÓ	
Mirar com actua Déu en el món.....	15
TERCERA REUNIÓ	
Construir la «civilització de l'amor»	21
QUARTA REUNIÓ	
El respecte a la persona	27
CINQUENA REUNIÓ	
El pobre, l' estimat de Déu.....	33
SISENA REUNIÓ	
Veure en l'altre la imatge de Déu	41
SETENA REUNIÓ	
Ser deixebles de Crist avui	49
VUITENA REUNIÓ	
La universalitat del missatge de Crist.....	55
NOVENA REUNIÓ	
Reunió Balanç	63

INTRODUCCIÓ

Els Equips Mare de Déu han de ser conscients que no són únicament “front al món”, sinó que en formen part. Aquests equips, compostos per parelles del seu temps, han d'aprendre a seguir el camí marcat per Crist.

Davant de les dificultats de comunicació del món actual, davant de la dificultat de comprendre un món tan complex i davant la dificultat de trobar un consens al si del nostre moviment, busquem com respondre als canvis del paradigma de l'evangelització.

La intenció fonamental del tema proposat és cridar l'atenció personal, en parella i en equip, de la necessitat d'augmentar el coneixement i la experiència d'un Déu Pare que camina al costat nostre en aquest món.

Respectant l'esperit d'internacionalitat en el qual els EMD s'han desenvolupat i estès per tot el món, aquest tema situa l'Evangeli al centre de la nostra vida, tot seguint el mètode proposat a Brasília. Aquest any, el tema ha estat elaborat per alguns matrimonis i consiliaris de la Super Regió França-Luxemburg-Suïssa.

Seguint el camí començat a Brasília, l'ERI proposarà cada any, un tema d'estudi, que serà una eina per ajudar els membres dels equips a seguir un camí d'unitat. Aquests temes, estudiats per tothom, ens portaran a viure la internacionalitat, preservant l'empremta i les característiques culturals del equip que ho prepara; amb respecte i humilitat.

L'objectiu no és un estudi exhaustiu del tema, és una recerca junts, que ens compromet a una actitud respectuosa d'escolta i de diàleg.

“Jesús els respongué: A la tarda, dieu: Farà bon temps, perquè el cel es posa vermell. I al matí: Mal temps, perquè el cel es posa vermell amb ombres. Sabeu interpretar l'aspecte del cel, i no sou capaços d'interpretar els signes dels temps?” (Mt 16, 2-4).

El Senyor ens mostra que no som capaços de comprendre els signes que se'ns han donat. Quina llàstima!

“Discernir els signes dels temps, és, davant de la fascinació de representacions falses de l'amor, testimoniar la bellesa de l'amor humà segons la voluntat de Déu”, és una tasca vital de l'home que el du a deixar-se trobar per ELL.

Creiem que els EMD faran brollar “rius d'aigua viva” col·laborant amb ELL en aquesta via que inspira, provoca i sobretot ens orienta i permet que ens realitzem.

Per l'Equip Responsable Internacional
Tó i José Moura Soares

Presentació del tema

DISCERNIR ELS SIGNES DELS TEMPS

Després de la XI Trobada de Brasília el 2012, es van proposar les Orientacions de vida per al període 2012-2018: “Atrevir-se a viure l’Evangeli. Matrimonis immersos en l’Amor de Crist, sortiu al món a cuidar l’home”. Aquestes orientacions han inspirat els Temes d’Estudi que hem treballat des de llavors: 2012-2013, “Camí de la vida espiritual en parella” i 2013-2014, “Acollir i cuidar l’home”

“Surt de casa”

Per aquest curs 2014-2015 el Tema d’Estudi, “Surt de casa teva. Discernir els signes dels temps”, ens situa davant la crida a «sortir» que rep Abraham i que avui admitem que també va dirigida als nostres Equips. El Tema proposat coincideix amb la crida que el Sant Pare Francesc ha fet a l’Església: a sortir, a passar d’una Església autoreferenciada a una Església que té com a referència l’evangelització i el servei.

Per aquest motiu el Tema d’estudi d’aquest curs ens planteja un itinerari en el que posarem especial atenció a la projecció de la mirada més enllà de nosaltres mateixos.

DISCERNIMENT

L’Escriptura vincula la mirada amb el cor. I és perquè no mirem amb els ulls sinó amb el cor, que hem d’estar atents per a discernir allò que no prové de l’Esperit, i deixar-nos conduir només per allò que en ve.

En l’itinerari que proposa el tema d’Estudi trobarem algunes **paraules clau**, i una d’elles és «**discerniment**». És aquest un do de l’Esperit que ens permet distingir entre allò que ens mou en la direcció de l’Evangeli i allò que ens porta cap a una altra banda.

Per experiència reconeixem els impulsos que ens porten a viure centrats en nosaltres mateixos; en paraules del Sant Pare Francesc, a viure instal·lats en l’autoreferencialitat. És una disposició amb una lògica pròpia, aparentment raonable, que ens acaba portant a una determinada manera de viure, actituds i comportaments. Estem, però, cridats al discerniment que il·lumina fins a quin punt estem vivint segons les orientacions de l’Esperit.

L’autoreferencialitat és un clar obstacle per als que escollim viure segons l’Evangeli, que més aviat és una crida “*perquè no visquem per a nosaltres mateixos sinó per aquell que va morir i ressuscitar per nosaltres*” (Pregària Eucarística IV). És una crida a sortir, en èxode com Abraham i Moisès, a seguir un camí que, com a Maria i tants d’altres, ens mena a la trobada amb Déu.

SORTIR

En el relat de la Visitació de la Mare de Déu se'ns diu que *“Maria se n’anà de seguida a la Muntanya”* (Lc 1:39). Com Abraham, ella també és cridada a «sortir», a anar més enllà d’ella mateixa. El diàleg de l’Anunciació li ha donat un nou horitzó, i està decidida a encaminar-s’hi. Ella mateixa pren la iniciativa de posar-se en camí, de seguida, manifestació de la seva disponibilitat.

En l’actitud de la Mare de Déu descobrim que **«sortir»**, segona paraula clau del Tema d’Estudi, és la forma cristiana de conjuguar el verb «estimar». Sortint de nosaltres mateixos, l’amor deixa de ser només emoció i sentiment, i es transforma en decisió que implica la pròpia llibertat i l’acaba compromentent en un projecte de vida.

A mida que anem descobrint que «estimar» és descentrar-se d’un mateix, anem comprenent que «sortir» és desplaçar-se d’un mateix. Descentrar-se i desplaçar-se ens deixa a la intempèrie, fora de seguretats adquirides i territoris coneguts, tal com el Sant Pare Francesc desitja per a l’Església: *“prefereixo una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer que una Església malalta pel tancament i la comoditat d’aferrar-se a les pròpies seguretats”*

Un descentrament i desplaçament d’aquesta magnitud en les nostres vides, matrimonis i Equips només pot ser fruit de l’Esperit que ens condueix; per això: *“invoco una vegada més l’Esperit Sant; li prego que vingui a renovar, sacsejar, impulsar l’Església a sortir, valenta, per evangelitzar tots els pobles”*.

Cada capítol gira al voltant de la Paraula de Déu, breument comentada, una presentació general del tema i tres textos amb diferent aproximació a la qüestió.

Amb l’objectiu de poder aprofundir més en el Tema, se suggereixen unes pistes de reflexió per al mes i per a l’assentada, i també unes altres per a les diferents parts de la reunió d’equip: posada en comú, participació, oració i intercanvi sobre el tema.

Aquest és l’itinerari que ens proposa el Tema d’Estudi:

ITINERARI

	Discernir	Sortir
1. Mirar el món amb Jesús i com Jesús	Discernir la manera que tenim de mirar i les conseqüències que té la nostra manera de relacionar-nos amb el món.	Transformar la mirada que tenim sobre el món, mirant-lo amb Jesús i com Jesús.
2. Mirar com actua Déu en el món	Discernir i reconèixer la presència transformadora de Déu en el món.	Perdre la por que neix de les nostres inseguretats i necessita posar la confiança en el Déu que està i actua en mig del món.
3. Construir la «civilització de l'amor».	Distingir les coses concretes que en la meua vida, matrimoni, família,... construeixen o destrueixen la "civilització de l'amor"	Comprometre'ns a recolzar-nos en viure el que construeix i apartar-nos del que "destrueix"
4. El respecte a la persona	Enumerar què provoca en la nostra vida el fet que hi hagi persones "respectables" i "no respectables"	Començar a viure el respecte a l'altre no en clau dels nostres afectes i emocions, sinó en clau de creient.
5. El pobre, l'estimat de Déu	Descobrir la nostra capacitat de mirar la pobresa i de relacionar-nos amb el pobre	Sentir-nos cridats a sortir dels nostres "prejudicis" i caminar amb els pobres.
6. Veure en l'altre la imatge de Déu	Revisar la manera que tenim d'escoltar els altres i les conseqüències que això té a l'hora de relacionar-nos-hi.	Tenir cura de l'escolta atenta, afectuosa, empàtica... amb el nostre espòs/a, fills, família, equip, companys, veïns...
7. Ser deixebles de Crist avui	Considerar quines coses, maneres, actituds...en la meua vida neixen del fet de ser deixeble de Crist.	Plantejar la vida des del que Jesús vol i desitja per a mi i de mi.
8. La universalitat del missatge de Crist	Reconèixer per què en la meua vida és important o no que els altres creguin en Jesús.	Deixar d'entendre la meua fe com un àmbit de la meua vida privada per animar-me a compartir-la amb naturalitat.

Primera reunió

MIRAR EL MÓN AMB JESÚS I COM JESÚS

I - PARAULA DE DÉU

«Sigues benedicció per als pobles»

El Senyor digué a Abraham: "Deixa la teva terra natal i la casa del teu pare, i vés al país que jo et mostraré. Jo faré de tu una gran nació i et beneiré; faré gran el teu nom i seràs una benedicció. Beneiré aquells que et beneeixin i maleiré qui et maleeixi, i per tu es beneiran tots els pobles de la terra". Abraham partí, com el Senyor li ho havia demanat, i Lot se'n va anar amb ell. Quan sortí d'Haran, Abraham tenia setanta-cinc anys. Prengué la seva esposa, Sarai, el seu nebot, Lot, amb tots els béns que havien adquirit i totes les persones que havien reunit a Haran, i s'adreçaren cap a la terra de Canaan. (Gn 12, 1-5).

En aquest passatge destaca l'actitud d'Abraham com a Pare i model dels creients: escolta Déu i l'obeeix sense esperar, confiant en la promesa que se li ha fet, tot i que sembli increïble.

Aquesta confiança d'Abraham en l'Amor de Déu, es considera al capítol I de l'Encíclica Lumen Fidei com l'acte fundador de la Fe: «*El que aquesta Paraula comunica a Abraham és una crida i una promesa. En primer lloc és una crida a sortir de la seva terra, una invitació a obrir-se a una vida nova, principi d'un èxode que el porta cap a un futur inesperat. La visió que la fe dona a Abraham estarà sempre vinculada a aquest pas endavant que li cal fer: la fe «ve» en la mesura que camina, que s'endinsa en l'espai obert per la Paraula de Déu.*» (Lumen Fidei N°9)

És aquest encontre personal d'Abraham amb Déu el que li permet mirar la seva vida d'una altra manera.

II - Presentació del capítol «MIRAR EL MÓN AMB JESÚS I COM JESÚS»

Discernir els signes dels temps és voler comprendre allò que, en el nostre món actual, és signe de la presència de Déu.

La fe cristiana es recolza en la confiança en l'Amor de Déu i per tant en la seva Paraula. Déu té el poder de transformar el món. L'esperança roman al cor de la nostra fe.

El Papa Francesc en les seves Entrevistes amb el Pare Spadaro s.j. ens adverteix contra tota forma de derrotisme o de pessimisme: "*Les lamentacions que denuncien un món "bàrbar" acaben per originar dins de l'Església desitjos d'ordre entesos com una pura*

conservació o reacció de defensa" Études, Octubre 2013. (Entrevista Papa Francesc, <http://www.aciprensa.com/entrevistapapafrancisco.pdf>).

Si volem contribuir a la "vinguda del Regne", cal que acceptem canviar la mirada sobre el món, revisar alguns dels nostres judicis i modificar alguns dels nostres comportaments. Testimoniar l'amor de Déu és acceptar anar a descobrir l'altre, el que no és com nosaltres; és voler comprendre allò que en el nostre món actual és signe de la seva presència, és anunciar alegrement la Bona Nova. Jesús no ha vingut per a fer la vida fàcil, ha vingut per dur foc sobre la terra. Ser cristià és arriscar-se a exposar-se a aquest foc amb confiança.

Ja en la seva Exposició Preliminar, la Constitució pastoral Gaudium et Spes (nº 4) invitava "l'Església a escutar a fons els signes de l'època i interpretar-los a la llum de l'Evangeli, de manera que, adaptant-se a cada generació, pugui l'Església respondre als eterns interrogants de la humanitat... conèixer i comprendre el món en què vivim."

III - DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

Escutar, interpretar els signes dels temps a la llum de l'Evangeli

Per a complir aquesta missió, és el deure permanent de l'Església escutar a fons els signes de l'època i interpretar-los a la llum de l'Evangeli, de manera que, adaptant-se a cada generació, pugui l'Església respondre als eterns interrogants de la humanitat sobre el sentit de la vida present, de la vida futura i sobre la mútua relació d'ambdues. Cal, per això, conèixer i comprendre el món en què vivim, les seves esperances, aspiracions i trets dramàtics que sovint el caracteritzen. Vet ací alguns trets fonamentals del món modern.

El gènere humà es troba en un període nou de la seva història, caracteritzat per canvis profunds i accelerats, que progressivament s'estenen a l'univers sencer. Els provoca l'home amb la seva intel·ligència i el seu dinamisme creador; però recauen després sobre l'home, sobre els seus judicis i desitjos individuals i col·lectius, sobre les maneres de pensar i sobre la manera de comportar-se amb les realitats i els homes amb qui conviu. Tant és així, això, que ja es pot parlar d'una verdadera metamorfosi social i cultural, que redunda també en la vida religiosa.

Com passa en tota crisi de creixement, aquesta transformació du associades dificultades no pas lleus. Així, mentre l'home amplia extraordinàriament el seu poder, no sempre aconsegueix sotmetre'l al seu servei. Vol conèixer amb profunditat creixent la seva intimitat espiritual, i amb freqüència sent més forta la pròpia incertesa. Descobreix de manera progressiva les lleis de la vida social, però dubta sobre l'orientació que els cal donar.

Mai el gènere humà va tenir a la seva disposició tantes riqueses, tantes possibilitats, tant poder econòmic. I, tanmateix, una gran part de la humanitat pateix fam i misèria i són multituds els que no saben llegir ni escriure. Mai no ha tingut l'home un sentit tan agut de la seva llibertat, i mentrestant sorgeixen noves formes d'esclavitud social i psicològica. Mentre el món sent amb tanta força la seva pròpia unitat i la mútua interdependència en ineludible solidaritat, es veu, no obstant, greument dividit per la

presència de forces contraposades. Persisteixen, en efecte, encara agudes tensions polítiques, socials, econòmiques, racials i ideològiques, i no desapareix el perill d'una guerra que amenaça de destruir-ho tot. S'augmenta la comunicació de les idees; no obstant, encara les paraules definidores dels conceptes més fonamentals adopten sentits prou diversos en les diferents ideologies. Per acabar, es busca amb insistència un ordre temporal més perfecte, sense que avanci paral·lelament la millora dels esperits.

Afectats per tan complexa situació, molts dels nostres contemporanis difícilment arriben a conèixer els valors permanents i a compaginar-los amb exactitud, al mateix temps, amb els nous descobriments. La inquietud els turmenta, i es demanen, entre angixes i esperances, sobre l'actual evolució del món. El curs de la història present és un desafiament a l'home que l'obliga a respondre-hi.

Constitució pastoral Gaudium et Spes – Exposició preliminar

Veure Déu actuar en aquest món

Es pot dir que, per a un cert nombre de cristians, fins i tot de teòlegs, hi havia abans del Concili Vaticà II una espècie de divorci entre la lògica de la Revelació i de la fe i la lògica del desenvolupament del món. Llavors, el que ha volgut el Concili, abans de res, és mirar aquest món amb una mirada nova, no per a condemnar, sinó per a prendre consciència que l'Esperit de Déu, que actua des de la creació, continua actuant en aquest món i produint fruits per al bé de la humanitat. Tot això no fa que desapareguin ni els defectes del nostre món, ni els errors dels homes, ni el seu pecat. Però ens permet prendre millor consciència que hi ha en la experiència humana forces reals, sobre les quals recolzar-se per construir un món millor.

Aquesta perspectiva, aquesta mirada d'amor sobre el món fou una de les intuïcions de fons del Concili Vaticà II. Aquesta mirada d'amor sobre el món porta aparellada una certa forma de comprendre l'home. Els més grans de vosaltres, o els que han llegit molt, possiblement recordaran que, immediatament després de la segona guerra mundial, certs corrents de pensament contemplaven l'afirmació de l'home només des de la negació de Déu. La relació entre Déu i l'home passava necessàriament per una espècie d'eliminació mútua: si Déu existeix, l'home no existeix i si l'home existeix, Déu no existeix. És aquesta lògica infernal que ha travessat les nostres societats i que ha constituït una mena de conflicte permanent entre el progrés de la humanitat i el progrés de la fe en Déu. El Concili ha volgut posar de manifest que aquest conflicte era una construcció artificial. Havia estat elaborat per gent que ha reflexionat, que han proposat la seva teoria, però aquesta no corresponia a la realitat de l'univers.

L'home és al món perquè Déu ho ha volgut, i Déu ha volgut l'home per tal que sigui el seu soci. I aquesta associació entre Déu i l'home reposa essencialment en la capacitat que aquest té en si mateix, per escollir i viure en llibertat. És perquè l'home és lliure, pel que pot convertir-se en soci de Déu... És perquè l'home és lliure pel que pot respondre a Déu, i nosaltres no podem fer que progressi la humanitat en la seva relació amb Déu si no treballem permanentment per desenvolupar aquesta llibertat, eliminant allò que impedeix que existeixi, construint les condicions per a una lliure elecció en l'existència humana.

Heus ací la gran iniciativa, la gran intuïció del Concili Vaticà II, que ha estat represa de forma grandiosa en la Constitució Gaudium et Spes... Aquesta Constitució, en el conjunt de textos del Concili, ens ha compromès definitivament en una relació de diàleg amb el món i no en una relació de condemna del món.

Cardenal André Vingt-Trois
Arquebisbe de París als Bisbes de França, març del 2012

Viure amb els ulls de Déu

«Hi havia una vegada un home gran assegut a l'entrada d'un poble d'Orient-Mitjà. Se li apropà un jove i li digué: mai no he vingut aquí; com són els d'aquest poble? El vell li respongué amb una pregunta: com era la gent del poble d'on véns? Egoistes i dolents. Aquest és el motiu pel qual em vaig alegrar d'anar-me'n, digué el jove. El vell respongué: trobaràs la mateixa gent aquí. Una mica més tard se li apropà un altre jove i li preguntà exactament el mateix. Acabo d'arribar a la regió; com és la gent que viu aquí? El vell respongué amb el mateix: digues-me, amic, com era la gent al poble d'on véns? Eren bons i acollidors, honrats; hi tenia bons amics; em va doldre deixar-lo, respongué el jove. Tu trobaràs el mateix aquí, respongué el vell. Un comerciant que abeurava els seus camells allà prop havia sentit les dues converses. Quan el segon jove es va allunyar, es dirigí al vell amb un to de reconvençió: com pots donar dues respostes completament diferents a la mateixa pregunta que t'han fet dues persones? Qui obre el seu cor canvia també la seva mirada sobre els altres, respongué el vell. Cadascú porta el seu univers dins del seu cor».

Nosaltres veiem el que veiem a partir del que som. Més enllà de certes realitats de la vida, que són complexes i de vegades molt doloroses, hi ha persones la vida de les quals és una queixa constant i també n'hi ha que la travessen amb una certa dolçor. Tots nosaltres estem marcats per les nostres respectives històries. L'essencial és trobar en el nostre camí persones que ens agafin la mà i ens aixequin quan ensopeguem. Elles són el signe visible de la presència de Déu en el cor de la nostra humanitat. Ens conviden a veure i sobre tot a viure la vida d'una altra manera. De fet, en el nostre interior, es transforma completament la visió del món ja que la fe, l'esperança i l'amor, són els ulls amb què avancem en el nostre camí de creients. Per tant, viure amb els ulls de Déu és mirar el món amb fe, és a dir, tenir sempre confiança en l'altre, reconèixer que fins i tot si el pots arribar a perdre, el pots recuperar i tornar a trobar-vos en marxa, altre cop junts, pel camí de la vida. Cal doncs aquesta confiança en l'ésser humà tot i les seves debilitats.

Aleshores, viure amb els ulls de Déu, és mirar el món amb esperança. L'esperança abandonaria el nostre cor per sempre si no hi hagués signes que ens diuen que el temps és de vegades aquest període que necessita un ésser humà per tal que pugui fer els seus propis descobriments i madurar els seus fracassos... L'amor ens permet respectar el camí personal de tot ésser humà, acompanyar-lo, fins si tot si s'equivoca i, sobretot, alegrar-se quan retorna a si mateix. L'amor està impregnat sempre de compassió i permet així tenir la capacitat de viure el perdó, o millor encara, la reconciliació. Tenir fe, esperança i amor, ens permet una altra mirada sobre el món, ja que duem l'univers al nostre cor. Amén.

Philippe Cochinaux o.p.

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Discernir la manera que tenim de mirar i les conseqüències que té la nostra manera de relacionar-nos amb el món.
- Transformar la mirada que tenim sobre el món, mirant-lo amb Jesús i com Jesús.

V – PISTES PEL DEURE D'ASSEURE'S

- Com acostumo a "mirar" les coses? En quins moments o situacions tendeixo a mirar la part positiva o la part negativa de les coses? De què depèn?
- Com podem exercitar-nos cada dia a tenir una mirada de fe sobre el nostre cònjuge, convertint aquesta mirada en ocasió per a viure el perdó, el servei, l'escolta...?

VI - DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

En quins moments o situacions hem estat capaços de mirar les coses amb Jesús i com Jesús les mira? En quins moments, aquest mes, podem reconèixer que hem mirat la vida des d'uns altres paràmetres? A què s'ha degut una o altra mirada?

Preguem

El Senyor digué a Abraham: "Deixa la teva terra natal i la casa del teu pare, i vés al país que jo et mostraré. Jo faré de tu una gran nació i et beneiré; engrandiré el teu nom i seràs una benedicció.

Beneiré als que et beneixin i maleiré als que et maleeixin, i en el teu nom es beneiran tots els pobles de la terra." (Gn 12, 1-3)

La Fe «ve» en la mesura que Abraham camina, en que entra en l'espai obert per la paraula de Déu. (Lumen Fidéi N°9)

- En un moment de silenci, deixem que ressoni en el nostre cor el "surt de casa teva"
- Demanem al Senyor que ens il·lumini per a descobrir de què i d'on hem de sortir, i que ens doni forces per a fer-ho.
- Qui ho desitgi pot compartir la oració: "*Li demano al Senyor sortir de...*"

Participació

- La trobada personal amb Déu fa que Abraham entengui la proposta d'una nova manera de mirar la seva vida i el seu futur. Som conscients que és l'oració la que ens capacita per a viure aquesta nova manera de mirar?
- "Surt de casa teva" és molt més que una crida a deixar un lloc, és una invitació a deixar els nostres prejudicis, les nostres seguretats, a substituir el que és

políticament correcte com a norma de comportament. per una consciència crítica i una reflexió profunda... Què significa per a nosaltres en aquest moment "surt de casa teva"?

- En quines circumstàncies la lectura de la Paraula ens ha ajudat aquest mes a tenir una mirada de fe cap als altres i cap al món en el què vivim?
- La nostra regla de Vida és adequada per alliberar-nos de les nostres cegueses quotidianes?

Canvi d'impressions sobre el tema

- Hem estat atents, aquest mes, a discernir la manera que tenim de mirar el món i les conseqüències que això té en la nostra vida?
- Podem, entre tots, concretar vies que ens ajudin de sortir d'una mirada autoreferencial a la mirada de Jesús? Com ens hi podem ajudar?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 19a

*El cel proclama la glòria de Déu
l'estelada anuncia l'obra de les seves mans;
els dies, un a l'altre, es transmeten el missatge,
l'una a l'altra se'l revelen les nits.*

*Silenciosament, sense paraules,
sense que ningú els senti la veu,
el seu anunci s'escampa per tota la terra,
escolten el seu llenguatge fins als límits del món.*

*Déu ha posat en el cel un pavelló per al sol,
i el sol en surt com un espòs de la cambra,
radiant com un atleta que es llança a la cursa,
surt d'un extrem del cel i volta fins a l'altre;
res no s'escapa de la seva escalfor.*

Segona reunió

MIRAR COM ACTUA DÉU EN EL MÓN

I – PARAULA DE DÉU

“Fins aquest dia tota la creació gemega amb dolors de part”

“Jo crec que els sofriments del temps present no són proporcionats a la glòria que s’ha de revelar en nosaltres. El que la creació anhela, esperant amb impaciència, és la manifestació dels fills de Déu. La creació fou sotmesa al no res, no pas de grat, sinó per causa de qui la va sotmetre, amb l’esperança que també ella, la creació, serà alliberada de l’esclavitud de la corrupció per participar en la llibertat de la glòria dels fills de Déu. Sabem que tota la creació gemega i pateix dolors de part fins ara. I no solament ella: nosaltres que tenim les primícies de l’Esperit, també gemeguem en nosaltres mateixos, tot anhelant la gràcia de la filiació, la redempció del nostre cos. Ja que és en esperança que hem estat salvats. Ara bé, veure allò que esperem no és esperança: allò que un veu, per què ho ha d’esperar encara?” (Rm 8, 18-24).

Heus aquí un himne magnífic que canta la confiança del cristià en l’amor de Déu. Amb gran inspiració, Pau, ens impulsa des dels «sofriments del temps present» cap a «la glòria dels fills de Déu». Espera, gemecs, alliberament, part... Aquest profund impuls de la fe ens porta a l’única realitat sòlida: som fills de Déu! El que som, és a punt de revelar-se. Estem en transformació.

Aquest himne de l’esperança ajusta la nostra mirada sobre el món dels homes i també sobre la creació que és la casa comuna de la humanitat.

II – Presentació del capítol: “MIRAR COM ACTUA DÉU EN EL MÓN”

Discernir els signes dels temps és considerar les transformacions del món com etapes de la seva evolució, en la qual Déu ens crida a participar.

Déu ha creat el món, però la creació no ha acabat, continua i nosaltres hem de participar en la seva conclusió: «Déu va voler lliurement, crear un món que fos un camí cap a la seva perfecció» (CEC 310)¹. Ha confiat a l’home la responsabilitat de «sotmetre la terra i dominar-la». (Gn 1, 26-28).

La capacitat de l’home per a transformar el món correspon al disseny i la voluntat de Déu i cal que «Sigui conforme a l’autèntic bé del gènere humà i permeti a l’home...cultivar i realitzar integrament la seva plena vocació» (Gaudium et Spes 35). La ciència i la tècnica són recursos preciosos per a facilitar el progrés humà; però és necessari vetllar, com ens diu

¹ CEC: Catecisme de l’Església Catòlica

Sant Pau per «*Discernir quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, que li és agradable, que és perfecte*» (Rm 12, 2)

La llibertat de l'home implica «*La possibilitat de triar entre el bé i el mal*» (CEC 1730/1732). Però la naturalesa humana després del pecat original, està debilitada i inclinada al mal. L'arribada del Regne de Déu, com ens diu sant Pau, no tindria lloc sense sofriments i dificultats. S'imposa el combat espiritual contra totes les formes del mal. Tota manifestació de decadència, té en si mateixa la llavor d'una nova realitat. Resignar-se, quedar passius, és renunciar a ser «col·laboradors de Déu» (Co 3, 9). Tot home, en el lloc que ocupa i en la seva circumstància, té la seva part en la promoció del bé comú.

«*Déu, que t'ha creat sense tu, no et salvarà sense tu*» Sant Agustí.

III – DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

Ajudar la naturalesa a expansionar-se segons el pla de Déu

460- *L'home no ha d'oblidar mai que «la seva capacitat de transformar i, en cert sentit, de crear el món amb el seu treball, es basa sempre en la primera i originària donació de les coses per part de Déu».*⁹⁶⁵ *No ha de «disposar arbitràriament de la Terra, sotmetent-la sense reserves a la seva voluntat, com si ella no tingués una fesomia pròpia i una destinació anterior donades per Déu, que l'home pot certament desenvolupar però que mai no deu trair».*⁹⁶⁶ *Quan ho fa, «en lloc de col·laborador de Déu en l'obra de la creació, l'home suplanta Déu i provoca la rebel·lió de la natura, més tiranitzada que governada per ell».*⁹⁶⁷

*Si l'home actua sobre la naturalesa sense abusar-ne ni malmetre-la, pot dir-se que «intervé, no per a modificar la naturalesa, sinó per ajudar-la a desenvolupar-se en la línia volguda per Déu. Treballant en aquest camp, sens dubte compromès, l'investigador s'adhereix al disseny de Déu, que ha volgut que l'home sigui el rei de la creació»*⁹⁶⁸ *En el fons, és Déu mateix qui ofereix a l'home l'honor de cooperar amb totes les forces de la seva intel·ligència en l'obra de la creació.*

472- *Els últims anys s'ha imposat amb força la qüestió de l'ús de les noves biotecnologies amb finalitats lligades a l'agricultura, la zootècnia, la medicina i la protecció del medi ambient. Les noves possibilitats que ofereixen les actuals tècniques biològiques i biogenètiques susciten, per una part, esperances i entusiasmes i, per altra banda, alarma i oposició. Les aplicacions de les biotecnologies, la seva licitud des del punt de vista moral, les seves conseqüències per la salut de l'home, l'impacte sobre el medi ambient i l'economia, són objecte de profunds estudis i d'animats debats. Es tracta de qüestions controvertides que afecten científics i investigadors, polítics i legisladors, economistes i ambientalistes, productors i consumidors. Els cristians no són indiferents a aquests problemes, perquè són conscients de la importància dels valors posats en joc.*¹⁰⁰¹

Extractes del Compendi de la Doctrina Social de l'Església (DSE)

Què significa el progrés per a l'home, quin és el seu lloc per a la llibertat?

22...En primer lloc hem de preguntar-nos: Què significa realment «progrés»? què és el que promet? i què és el que no promet?...Si el progrés tècnic no es correspon amb un progrés en la formació ètica de l'home, amb el creixement de «l'home interior» (Ef 3,16; 2Co 4.16), no és un progrés sinó una amenaça per a l'home i per al món.

24a) El recte estat de les coses humanes, el benestar moral del món, mai no pot garantir-se només a través de les estructures, per vàlides que siguin. Aquestes estructures no tan sols són importants, sinó necessàries, però no poden ni deuen deixar de banda la llibertat de l'home. Fins i tot les millors estructures només funcionen, quan en una comunitat hi ha unes conviccions capaces de motivar els homes a una adhesió lliure a l'ordenament comunitari. La llibertat necessita una convicció i una convicció no existeix per si mateixa, cal que sigui conquerida entre tots, dia a dia.

b) Com que l'home és sempre lliure i la seva llibertat és sempre fràgil, mai no existirà en aquest món el regne del bé, consolidat d'una manera definitiva. Qui promet un món millor i que duri per sempre, fa una falsa promesa perquè deixa de banda la llibertat humana. La llibertat ha de ser conquerida per al bé, de dia en dia. La lliure adhesió al bé no existeix per si mateixa. Si hagués estructures que establissin de forma definitiva una determinada –bona- condició del món, es negaria la llibertat de l'home i per tant no serien bones estructures.

Benet XVI Spe Salvi

Falses mirades sobre Déu, mirades falses sobre el món

Per quina raó, doncs, no es dirigeixen als cristians aquells a qui decep l'ateisme?

– Perquè no sembla que els cristians trobin la felicitat en la seva fe en Déu.

– Perquè a tots nivells, mostren poc interès en parlar del seu Déu. Un periodista amb un immisericordiós sentit de l'humor, denominava últimament aquesta Església que ja no sap parlar de Déu: «l'Església del silenci».

– Finalment, perquè el rostre de Déu que deixen entreveure els cristians amb el seu comportament, o amb les seves paraules, no és gens atractiu.

No hi ha dubte que els redactors de Gaudium et Spes es referien a aquest fals rostre de Déu que mostren els cristians, quan van escriure aquesta severa frase: «pot molt ben ser que en la proliferació de l'ateisme, una gran part de la responsabilitat caigui sobre els creients...» Cal que tots fem examen de consciència a partir d'aquesta pregunta: Els qui ens veuen i ens escolten, no s'exposen a confondre's sobre el veritable rostre de Déu?. Pares i mares, en fer-vos aquesta pregunta penseu especialment en els fills que Déu us ha confiat.

Els falsos semblants de Déu.

Hi ha un fals rostre de Déu que indigna especialment a molts dels nostres coetanis: el Déu venjador de l'ordre transgredit, ja sigui moral, lògic o social.

– *El Déu de l'ordre moral. Un Déu professor de moral, que vigila, espia, amenaça. Per demés susceptible, rancuniós, venjatiu...D'aquí l'angoixa, l'angoixa aclaparadora que cal confessar, rosega la consciència de molts cristians, a menys que no acabin donant l'esquena a aquest «Déu per als justos» a aquest «pare sàdic», com li deia Freud. Malgrat tot, Crist va predicar: «No he vingut a cridar justos, sinó pecadors». Mat 9, 13.*

– *El Déu de l'ordre lògic, racional. «El Déu dels filòsofs». Un Déu l'existència del qual, demostra la raó i en descriu les perfeccions, un Déu pedra angular de les grans architectures doctrinals. Un Déu fred com una idea, decebedor com un sistema..., el Déu de la Inquisició i dels seus succedanis continua intimidant.*

– *El Déu de l'ordre social. No se sap ben bé si s'ha aliat Ell amb el poder o ha estat el poder que s'ha aliat amb Ell. El cas és, que sempre ha existit complicitat entre tots dos: primer va ser l'emperador, a continuació «el molt catòlic rei» i actualment són els governants, els dominadors, els rics...Com ho poden admetre els qui no tenen pa, treball, estima?*

No heu pensat mai que cristians i no cristians o els vostres mateixos fills, han pogut imaginar freqüentment que alguna d'aquestes tres caricatures representava el veritable rostre de Déu? Certament, altres cristians o els mateixos, han presentat «un bon Déu» tranquil·litzador. Sembla més seductor aquest altre rostre de Déu? Aquest Déu bona persona, una mica babau, més aviat avi que pare, aquest Déu «tapa forats» «socorrista» «agent d'assegurances». Tot plegat ha contribuït a decebre els homes i a favorir l'ateisme.

El que més sorprèn a les noves generacions d'ateus o de candidats a ateus, és el divorci que hi ha entre la relació amb Déu i la vida que porten, tants cristians. Es parla de benestar, de vacances, d'un cotxe més modern, de residència secundària i de tots els maldecaps de diners que comporten. Es parla de l'últim espectacle -eventualment llicencios-, de l'últim premi literari: cal estar al dia! Es critica els polítics, els parents, els amics, l'Església...A on està en tot això la influència de Déu?

Compreneu ara per què aquells que busquen, sovint no pensen en dirigir-se als cristians? i per què els Pares del Concili van redactar la frase: «pot mol ben ser que en la proliferació de l'ateisme, una gran part de la responsabilitat caigui sobre els creients...?».

HENRI CAFFAREL- *Els EMD davant l'ateisme*
(conferència pronunciada a Roma el 5 de maig de 1970).
A les fonts dels EMD- Pg 48 (www.equiposens.org)

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Discernir i reconèixer la presència transformadora de Déu en el món.
- Perdre la por que neix de les nostres inseguretats i necessita posar la confiança en el Déu que està i actua en mig del món.

V - PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- Entenem que el nostre matrimoni és col·laborador de Déu en la transformació del món? Vivim aquesta missió com un fet important? Com es concreta?
- A través del nostre matrimoni, quina imatge donem de Déu als nostres fills, al nostre proïsme?

VI – DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

- Al llarg de l'últim mes, quina ha estat la influència de Déu en les nostres vides? En quines situacions hem reconegut Déu actuant en les nostres vides?

Preguem

“Jo crec que els sofriments del temps present no són proporcionats a la glòria que s’ha de revelar en nosaltres. El que la creació anhela, esperant amb impaciència, és la manifestació dels fills de Déu. La creació fou sotmesa al no res, no pas de grat, sinó per causa de qui la va sotmetre, amb l’esperança que també ella, la creació, serà alliberada de l’esclavitud de la corrupció per participar en la llibertat de la glòria dels fills de Déu. Sabem que tota la creació gemega i pateix dolors de part fins ara. I no solament ella: nosaltres que tenim les primícies de l’Esperit, també gemeguem en nosaltres mateixos, tot anhelant la gràcia de la filiació, la redempció del nostre cos. Ja que és en esperança que hem estat salvats. Ara bé, veure allò que esperem no és esperança: allò que un veu, per què ho ha d’esperar encara?” (Rm 8, 18-24).

- En un moment de silenci, fem present el senyor, que està entre nosaltres i actua en el nostre equip.

Tots esperem amb goig la seva revelació, demanem-li saber reconèixer-la.

- Qui ho desitgi pot compartir l'oració: “Demano al Senyor descobrir la seva presència transformadora en...”

Participació

- En què ens han ajudat, escoltar la Paraula de Déu i la pregària, per triar en la nostra vida tenint com referència l’Evangeli? En què ens han ajudat a practicar, l’Esperança, tenint en compte els canvis del nostre món?
- Parlem d’un món en transformació. De quina manera la regla de vida, fa que augmenti la nostra responsabilitat com a cristians en el món, de quina manera ens fa millors? Percebem aquest canvi? Com podem evitar quedar-nos estancats?

Canvi d'impressions sobre el tema

- Quina capacitat tenim per transformar i crear el món amb el nostre treball, a partir del do inicial concedit per Déu (DSE nº 460)

- «Si el progrés tècnic no es correspon amb un progrés en la formació ètica de l'home...,aleshores, no és un progrés». A quines reflexions ens porta aquesta afirmació?
- Quin paper estem cridats a tenir en la transformació del món? Quins rostres de Déu hem de mostrar?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 85

*Déu, salvador nostre, renoveu-nos,
assereneu-vos i no us enutgeu.
Sereu sempre tan sever amb nosaltres?
i a cada generació mantindreu el rigor?*

*És que no ens retornareu la vida
perquè el vostre poble trobi en vós l'alegria?
Jahvè, feu-nos veure el vostre amor,
donant-nos la vostra salvació.*

*Jo escolto el que diu Jahvè:
Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen*

*La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la justícia i la pau;
la fidelitat germinarà de la terra,
i la justícia mirarà des del cel.*

*Jahvè donarà la pluja,
i la nostra terra donarà els seu fruit.
La justícia anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades.*

Tercera reunió

CONSTRUIR LA «CIVILITZACIÓ DE L'AMOR»

I – PARAULA DE DÉU

Déu creà l'home a la seva imatge

Déu creà l'home a la seva imatge, el creà a la imatge de Déu; creà l'home i la dona. Déu els beneí i els digué: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, pobreu la Terra i domineu-la, sotmeteu els peixos, els ocells, les bèsties i totes les cuques que s'arrosseguen per terra». (Gn 1,27-28).

Després Déu digué: «No està bé que l'home estigui sol: li faré qui li faci costat per ajudar-lo».

Déu formà de la terra tots els animals i tots els ocells, i els presentà a l'home per veure quin nom els donaria: el nom que l'home donés a cada un dels animals, havia de ser el seu nom.

L'home, doncs, donà nom a tots els ocells i a tots els animals domèstics i salvatges. Però, per a ell, no hi havia qui li fes costat per ajudar-lo.

Llavors Déu infongué un son profund a l'home i s'adormí. Prengué una de les seves costelles i clogué la carn al seu lloc.

Després, de la costella que havia pres a l'home, Déu va fer-ne una dona, i la presentà a l'home.

L'home digué: «Ara sí; aquesta és os dels meus ossos i carn de la meva carn. Aquesta s'anomenarà dona, perquè ha estat presa de l'home.

Per això l'home deixarà el pare i la mare i s'ajuntarà a la seva dona, i seran una sola carn» (Gn 2, 18-24).

En el Gènesi, dos relats de la creació.

El primer és decisiu: dona el sentit de la història de la humanitat des del seu principi fins al seu final. L'home –“creà l'home i la dona”- està fet a imatge de Déu: l'amor que circula en Déu, circula entre l'home i la dona. Tot parteix d'aquesta semblança d'amor. A la fi dels temps, aquest amor rebut de Déu es manifestarà: veurem Déu, “li serem semblants” (1Jo 3,2). L'objectiu del món és l'amor.

La segona història és més existencial, però pressuposa la primera. Partint del fet que l'home participa del propi amor de Déu, se centra en mostrar com es concreta aquesta experiència d'amor en un home que se sent sol. Déu li presenta les bèsties del camp, els ocells del cel per tal que l'home els doni un nom i els posseeixi. Però amb això no n'hi ha

prou. Déu li presenta la dona. L'amor, semblança de Déu, és allà, però està per construir: no es coneixen i han de descobrir-ho tot l'un de l'altre; diferents, complementaris, estan fets l'un per a l'altre. Finalment constaten l'essencial: "seran una sola carn". Magnífic camí de l'amor conjugal ofert per Déu, un signe de la civilització de l'amor a construir.

II – PRESENTACIÓ DEL CAPÍTOL «CONSTRUIR LA CIVILITZACIÓ DE L'AMOR»

Discernir els signes dels temps és ser testimoni de la bellesa de l'amor humà, d'acord amb el pla de Déu.

La primera manifestació d'amor, és el descobriment d'una felicitat insospitada. Sí, és de l'amor que sorgeix la felicitat, perquè l'home en el pla de Déu està creat per a la felicitat. El caràcter incomplet del que Déu ha volgut treure'ns se'ns ha revelat en Gn 2,18. "No està bé que l'home estigui sol; farà qui li faci costat per ajudar-lo". Déu que ha creat l'home per amor, l'ha cridat també a l'amor, aspiració fonamental i innata de tot ésser humà. "La vocació al matrimoni s'inscriu en la pròpia naturalesa de l'home i la dona, segons sortiren de les mans del Creador" (CEC 1603). En el matrimoni, com en qualsevol altre sacrament, Crist parteix d'una realitat humana per fer una realitat santa. L'home i la dona arriben a ésser imatge de la unió de Crist amb l'Església.

Des del moment en què decidim que la nostra relació sigui a llarg termini, la fidelitat s'estableix, no com una limitació, sinó com a fonament d'un projecte elegit lliurement i com a font d'esperança per superar la prova del temps. El consentiment mutu expressa aquest desig de "fer una aliança". El misteri pasqual roman al cor del misteri conjugal: calen renúncies, petites morts per néixer a un amor cada cop més semblant a l'amor que Déu ens té. Així, a poc a poc, el sí diari de l'un a l'altre ens porta a una nova dimensió de l'amor, a una dinàmica que depassa els simples recursos humans, per portar-nos a Déu. Crist, font de la gràcia lligada al sacrament del matrimoni, ens acompanya al llarg d'aquest camí.

III – DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

El "Nosaltres" diví és el model etern del "nosaltres" humà

A la llum del Nou Testament, es pot veure que el model originari de la família s'ha de buscar en Déu mateix, en el misteri trinitari de la seva vida. El "Nosaltres" diví és el model etern del "nosaltres" humà i, per sobre de tot el "nosaltres" format per l'home i la dona, creats a imatge de Déu, creats a la seva imatge. Les paraules del Gènesi contenen la veritat sobre l'home, que es correspon amb la de la humanitat. L'home des del "principi", ha estat creat mascle i femella, la vida de la col·lectivitat humana –les petites comunitats com tota la societat- porta la marca d'aquesta dualitat original. D'aquesta dualitat flueix el caràcter "masculí" o "femení" dels individus, i, també, cada comunitat n'obté les seves característiques i la seva riquesa de complementaritat de les persones. Això és el que sembla indicar la frase del Gènesi. "home i dona els va crear" (Gn 1, 27).

La família sempre s'ha considerat com la primera i fonamental expressió de la naturalesa social de l'home.

El matrimoni, el matrimoni sacramental, és una aliança de persones en l'amor. I "l'amor tan sols pot ser mantingut per l'Amor". Aquest Amor que ha estat "vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens fou donat" (Rm 5,5)

L'Apòstol de genolls davant Déu, prega: "Perquè, segons la riquesa de la seva glòria, us concedeixi de ser enfortits vigorosament en l'home interior, per mitjà del seu Esperit". (Ef 3,16). Aquesta "força de l'home interior" és necessària en la vida familiar, especialment en els moments crítics, és a dir, quan l'amor expressat en el ritus litúrgic "prometo ser-te fidel...tots els dies de la meua vida" és posat a prova.

I quan es pregunta: "Hi esteu disposats?", l'Església recorda als nuvis que estan davant del poder creador de Déu. Han de ser pares, és a dir han de cooperar amb el Creador per donar vida. Cooperar amb Déu per contribuir a la transmissió de la imatge i semblança divina que reflecteix tothom qui ha "nascut de dona".

Joan Pau II – Carta a les Famílies- 1994 Any de la Família

La felicitat de l'home, Déu la sosté

Déu, sens dubte, enforteix allò que cada ésser humà converteix en experiència de felicitat durant la seva evolució. Perquè l'importa que l'home assaboreixi la felicitat i no tan sols en tingui el gust, sinó que, per haver-ne tingut l'experiència, cregui que la felicitat és possible. I, com que la desitja, la persegueix. Déu sosté la felicitat, no tan sols perquè tenir-hi fe contribueix en gran mesura a la salut del cos i de l'ànima, sinó perquè orienta l'home envers Ell. La vida eterna que Déu ofereix a l'home és la plenitud de la felicitat. El privilegi de l'amor conjugal és fer néixer aquest desig de felicitat i, a través seu, posar-se en camí cap a la felicitat de Déu. Però moltes vegades el desig i l'experiència de felicitat són fràgils i efímers, poques llars s'ajusten a la definició del matrimoni proposada per l'arquebisbe ortodox Innocent Borisov: "La part del Paradís que resta a la Terra". El fet és, que fins i tot a curt termini, aquesta experiència de felicitat és transcendental. Fràgil i efímer no són sinònims de falsos.

Alguns confonen la felicitat amb el plaer i, perseguint el segon, perden la primera, la qual, malgrat tot, un dia descobreixen. Altres, busquen un absolut i destrueixen la felicitat i l'ésser estimat, perquè en demanen el que és incapaç de proporcionar.

Per sort, hi ha persones per les quals aquesta experiència és una gran experiència. Sens dubte amb el pas dels anys perd la frescor i l'ímpetu dels primers temps, però és en benefici de la claredat i la profunditat, una força que en un principi no podien conèixer. Saben que no han rebut el cent per cent de felicitat, però han après a veure en la felicitat que neix del seu amor la promesa d'una altra felicitat que persegueixen junts i de la qual ja coneixen el sabor.

Pare Henri Caffarel, L'Anneau d'or, núm. 117-118

El matrimoni: suport i ajuda contra els miratges de la passió

L'acte mutu, pel qual els esposos comprometen aquest amor conjugal específic, en una realitat viscuda i no tan sols com un projecte de futur, és el mateix que, a través seu, dóna lloc a una institució indissoluble davant Déu i davant la societat. La

institució, nascuda de l'acte d'amor, i l'amor conjugal troben recolzament i protecció contra els miratges passatgers de la passió. El veritable amor conjugal no es limita ni queda reduït per la institució del matrimoni i aquesta institució no existiria si no hi hagués amor conjugal, la una no pot donar-se sense l'altre.

Aquest doble aspecte de la realitat designat per la Bíblia "una sola carn" pot enriquir-se i avançar contínuament segons les lleis de la seva dinàmica, que consisteix en implicar la vida personal i comunitària en els requisits d'aquesta donació inicial. Considerar el dinamisme de la vida conjugal com un fruit de l'amor que s'oposés a les lleis de la unitat i de la indissolubilitat i a les finalitats intrínseques del matrimoni, com si l'amor conjugal fos en si mateix aliè a aquestes característiques, és una deformació de l'esperit.

Independentment de l'amor que existia durant el prometatge, la parella ha d'estimar-se per un compromís especial. Abans, podrien deixar d'estimar-se, ara, el compromís de donació mútua els obliga a fer efectiva la donació de la pròpia vida. Aquest do recíproc pel qual els esposos es converteixen en marit i muller, ha de ser actualitzat al llarg de les seves vides amb proves diàries d'afecte i actes d'amor.

L'exercici diari de l'amor conjugal viscut amb entrega i generositat pot, a més de reflectir l'amor existent, fer-lo créixer i elevar-lo fins la plenitud. Si el matrimoni pressuposa l'amor, l'amor conjugal és el fruit del matrimoni, perquè l'amor entre els esposos ha de ser una forma especial d'amistat que ens empeny a compartir-ho tot generosament, sense càlcul ni egoisme. És en aquest context que se situa la unió especial i específica dels esposos, signe de l'amor i mitjà de desenvolupament possible.

Francisco Gil Hellin, Arquebisbe de Burgos
Antic Secretari del Consell Pontifici per la Família

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Distingir les coses concretes que en la meua vida, matrimoni, família,... construeixen o destrueixen la "civilització de l'amor"
- Comprometre'ns a recolzar-nos en viure el que construeix i apartar-nos del que "destrueix"

V – PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- A què es refereix i com es concreta en el nostre matrimoni el que pensa l'arquebisbe ortodox Innocent Borisov sobre la parella: "la part del Paradís que resta a la terra"?
- Quins signes quotidians d'afecte ens entreguem per actualitzar constantment el nostre matrimoni i començar a construir des de nosaltres mateixos la civilització de l'amor?

- Amb el pas dels anys, el nostre amor "perd la frescor i l'ímpetu dels primers temps, però és en benefici de la claredat i la profunditat, una força que en un principi no podien conèixer", com diu el pare Caffarel?

VI - DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

- Recordar i compartir algun moment d'aquest mes en el que hagueu experimentat la felicitat de la que parla el pare Caffarel.

Preguem

Déu digué: «No és bo que l'home estigui sol: li faré una ajuda que li faci costat».

Déu va modelar amb terra tots els animals i tots els ocells, i els va presentar a l'home per veure quin nom els donaria: el nom que l'home donés a cada un dels animals, havia de ser el seu nom.

L'home doncs, donà nom a tots els ocells i a tots els animals domèstics i salvatges. Però no va trobar una ajuda que li fes costat.

Llavors el Senyor-Déu infongué un son profund a l'home. Quan quedà adormit, prengué una de les seves costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat.

De la costella que havia pres a l'home, Déu va fer-ne una dona, i la presentà a l'home.

L'home digué: «Ara sí; aquesta és os dels meus ossos i carn de la meva carn. S'anomenarà dona perquè ha estat presa de l'home.

Per això l'home deixarà el pare i la mare i s'ajuntarà a la seva dona, i seran una sola carn» Gn 2, 18-24

- Demanem al Senyor el do de ser realment "una sola carn" complementant les nostres vides.
- Qui ho desitgi pot compartir l'oració: "Li demano al Senyor reconèixer en ... una ajuda a la meva debilitat"

Participació

- Com ajuden els Punts d'Esforç a viure aquesta complementarietat de què ens parla el text?
- Quin lloc i quin paper té en la nostra vida de parella i de família, l'escolta de la Paraula? I la pregària conjugal en la nostra vida de parella.? És realment el deure d'asseure's, font de coneixement entre els cònjuges?
- Com els podríem cuidar més?

Canvi d'impressions sobre el tema

- El fet de ser diferents en el matrimoni, ens complementa o ens dificulta la relació? De què depèn?
- Que alguna cosa sigui per sempre suposa posar-li una cura especial. Quines coses veiem que tenen cura del nostre "per sempre"? Quines coses veiem que el posen en perill?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 126

*Quan el Senyor renovà la vida de Sió,
ho crèiem un somni;
la nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.*

*Els altres pobles es deien:
«És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells».
És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre;
amb quin goig ho celebrem!*

*Renoveu la nostra vida, Senyor,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls
criden de joia a la sega.*

*Sortien a sembrar tot plorant,
emportant-se la llavor,
i tornen cantant d'alegria,
duent a coll les seves garbes.*

Quarta reunió

EL RESPECTE A LA PERSONA

I – PARAULA DE DÉU

Coratge, aixeca't, que et crida

Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut vora el camí. Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar: "Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!" Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort: "Fill de David, tingues pietat de mi!" Jesús s'aturà i digué: "Crideu-lo". Ells van cridar el cec dient-li: "Coratge! Aixeca't, que et crida". Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà: "Què vols que faci per tu?" El cec respongué: "Rabuni, fes que hi vegi". Jesús li digué: "Vés, la teva fe t'ha salvat". A l'instant hi veié i el seguia camí enllà".(Mc 10, 46-52)

Descobrim en aquest passatge dues mirades a la realitat de Bartimeu ben diferents.

Per a molts, Bartimeu era algú sense drets, un pobre marginat a la perifèria del camí que no tenia dret a participar en la vida de la comunitat. Molts suporten la seva presència, i fins i tot potser alguns se li acosten a donar-li una almoïna, però, qui és ell per pensar que el mestre li pot fer cas?

Per a Jesús, Bartimeu, com tots els pobres, és el centre de la seva prèdica. Jesús el sent, com tots l'havien sentit, però Jesús, a més, el respecta, veu en ell algú més que un pobre cec: veu un fill de Déu necessitat, i per això s'atura i el fa cridar.

Què té de diferent Bartimeu d'aquells que van amb Jesús? Què fa que per a la multitud, uns siguin respectables i els altres no? Per què el crit del pobre molesta als que acompanyen a Jesús??

II – PRESENTACIÓ DEL CAPÍTOL

« EL RESPECTE PER LA PERSONA HUMANA »

Discernir els signes dels temps és observar i analitzar el risc de deshumanització de les nostres societats per lluitar millor a la llum de l'Evangeli

En moltes de les societats antigues la persona no era respectada com a tal. Era el ciutadà i no la persona qui era reconegut (l'emancipació dels esclaus reivindicava aquest reconeixement). El cristianisme va establir un canvi de perspectiva: "tots els qui heu estat batejats en Crist us heu revestit de Crist. Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist" (Gal 3,27-28) Déu va enviar el seu Fill entre nosaltres

per ensenyar-nos, amb la paraula i l'exemple de la seva vida, el respecte per la vida humana.

Basar la nostra vida en aquest amor absolut a l'altre creat a imatge de Déu ha estat sempre una lluita per a l'home. Avenços i caigudes són inherents a la nostra naturalesa imperfecta.

És aquí on el discerniment individual amb l'assistència de l'Esperit, il·luminat per l'Escriptura i l'ensenyament de l'Església, té tot el sentit. Aquest discerniment té lloc en la consciència de cada persona, que és el "santuari" de qualsevol decisió moral.

Tot i així, l'home, davant la complexitat creixent de l'evolució biològica, econòmica i política del món, ha de garantir que el progrés que acompanya la marxa de la societat sigui compatible amb el respecte per la persona humana. El do de la vida que Déu ha confiat a l'home, demana que aquest prengui consciència del seu valor inestimable i assumeixi la responsabilitat. No ens hem de deixar vèncer pel sentiment d'impotència; com ens diu el Papa Francesc (*L'alegria de l'Evangelí*): "...els reptes existeixen per a que siguin superats. Essent realistes, però sense perdre l'alegria, l'audàcia i el sacrifici ple d'esperança..."

III – DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

Evitar que la humanitat es deshumanitzi

Tenim present l'advertiment de Jesús de "interpretar els signes dels temps" (cf. Lc 12, 54-56), és a dir, cal fer un esforç de la intel·ligència i de la raó per comprendre el moment present en lloc de patir-lo. I comprenent els signes dels temps, mesurar les responsabilitats que ens corresponen si de veritat creiem que la Paraula de Déu ha d'estar encarnada en la nostra humanitat per evitar que esdevingui inhumana. En qualsevol moment, i per tant també en aquests temps incerts de la segona dècada del segle XXI, estem cridats a aquesta tasca de discerniment intel·ligent.

Sens dubte es pot diagnosticar una crisi de la racionalitat instrumental i calculadora, que juga amb els nombres i les quantitats, i que de vegades té la tendència a tractar les persones d'acord amb aquesta lògica implacable de rendibilitat i competència – una lògica legítima per a molts, segons els seus valors.

Això és un clam, tant del cor com de la raó, que escoltem per tot arreu: "¡Pareu les excuses abans que l'activitat humana sigui abatuda! ¡Aquesta és la dignitat que cal rehabilitar autènticament, de moltes maneres! I això abasta l'embrió en el ventre de la mare, la persona d'edat avançada o amb malaltia terminal, o aquells homes i dones en risc de ser manipulats com simples peons d'un acord sotmès només a la rendibilitat tècnica o a unes lleis d'un mercat sense control."

El que se'ns demana és participar, amb els nostre recursos, en la batalla permanent en favor del respecte a la persona humana, amb una pràctica decidida de la solidaritat i amb un desenvolupament arrelat i sostenible. I aquesta lluita, encara que sigui amb la nostra especificitat de deixebles de Crist, ha d'estar unida a tots aquells que rebutgen –conscientment o inconscient– el menyspreu pels humiliats o pels que es queden pel

camí, i que rebutgen també la manipulació de les pors procedents de l'exterior fruit d'amenaques més o menys imaginàries.

Des de la nostra fe en el Déu de l'Aliança i de la Salvació hem de participar en el debat polític actual. I si és allí on rau la crisi de la racionalitat, és responsabilitat nostra rehabilitar la raó política que examina les decisions que s'han de prendre per tal de promoure el bé comú, és a dir, qualsevol cosa que eviti les divisions i els replegaments i qualsevol cosa que promogui actes de confiança i de solidaritat en el cor mateix dels trencaments de la nostra societat.

Monsenyor Claude Dagens, Acadèmia Francesa – Bisbe d'Angoulême
Catholiques et présents dans la Société française – Foi en Dieu et Démocratie.
Bayard, Avril 2012

El respecte a la dignitat humana: l'objectiu de tota societat cristiana

En realitat l'home val pel que és, no pel que té o pel que fa. L'ésser humà mereix amor i respecte "perquè ell viu" i no "perquè ell té o posseeix coses". La seva dignitat està lligada precisament al fet de ser persona. En conseqüència, mentre visqui cada home conservarà sempre la seva dignitat, encara que sigui pobre o discapacitat, fins i tot quan comet faltes o és un delinqüent. La persona humana no perd mai la seva grandesa i ningú no li pot prendre. L'home segueix essent el principi i fi de la societat civil. Aquesta és la raó per la qual, almenys a nivell de principis: "Creients i no creients estan generalment d'acord en aquest punt: tot el que hi ha a la terra ha d'ordenar-se a l'home com al seu centre i cim" (Gaudium et Spes, núm. 12).

La fe no s'ha d'oposar a la investigació científica i racional

Efectivament, la societat és una comunitat de persones que es relacionen entre elles, no és un ramat d'individus anònims un al costat de l'altre on cadascú pensa només en ell mateix: sense responsabilitat social no hi ha llibertat personal. El bé comú no és la suma total dels béns individuals, sinó el bé de tots i de cadascú. "La dimensió social de l'home -diu el Concili vaticà II- demostra que el desenvolupament de la persona humana i el creixement de la pròpia societat estan mútuament condicionats. Perquè el principi, el subjecte i la fi de totes les institucions socials és i ha de ser la persona humana, la qual, per la seva pròpia naturalesa, té una absoluta necessitat de la vida social. La vida social no és una sobrecàrrega accidental per a l'home, sinó que a través del tracte amb els altres, de la reciprocitat en els serveis, del diàleg amb els germans, la vida social engrandeix l'home en totes les seves qualitats i el capacita per respondre a la seva vocació" (Gaudium et Spes núm. 25)

Tot sobre la terra ha d'estar ordenat vers l'home com el seu centre i cim

Un cop més, el paper dels cristians és determinant. La revelació cristiana ve de nou en la nostra ajuda. La solidaritat és necessària, però amb la pura llei per si mateixa no n'hi ha prou: "...en nom d'una presumpta justícia (històrica o de classe, per exemple) de vegades s'elimina al pròxim, se'l mata, se'l priva de llibertat, se'l despulla dels seus drets humans elementals. L'experiència del passat i del nostre temps demostra que la justícia per si sola no és suficient i que, més encara, pot dur a la seva negació i al seu

anihilament si no es permet a aquesta força més profunda que és l'amor construir la vida humana en les seves distintes dimensions" (Joan Pau II, Dives in misericòrdia 1980, núm. 12) .

Bartolomeo Sorge S.I. Roma, 22 de gener de 2009
2ª Trobada Internacional de Responsables Regionals dels EMD

Ofensa a la dignitat de la persona humana: ofensa feta a Déu

Per raó de la creació, l'adoració i l'adhesió a Déu estan relacionats amb el respecte a l'home, "imatge de Déu", que l'ha considerat el seu aliat corresponsable de la seva pròpia vida, de la dels altres i de les realitats còsmiques i ambientals. El respecte a la llibertat de consciència de cada home, que implica en primer lloc el respecte a la llibertat religiosa alhora que el rebuig de tota violència, és intrínsec a aquest disseny. Em sembla, doncs, que la naturalesa mateixa del fet religiós en general, i del fet cristià i catòlic en particular, planteja tres requisits fonamentals per a una adequada relació entre la fe i la llei.

En primer lloc, l'exigència antropològica, és a dir, l'exigència d'una concepció de l'home que exigeix el respecte a la dignitat de tota persona humana. Per una banda, l'ofensa feta a la dignitat de l'home –encara que motivada per un sentit religiós equivocat- és una ofensa feta a Déu; per altra banda, l'honor retut a Déu s'ha de concretar en el respecte a l'home, creat a la seva imatge i semblança. Per suposat, el respecte a l'home no ha de ser entès només en un sentit reduccionista, és a dir, només com a respecte a la seva consciència, sinó també i sobretot com el respecte a la vida des del primer instant de la seva existència , fonament de tots els altres béns humans.

El segon requisit és d'ordre epistemològic: la fe no s'ha d'oposar a la investigació científica i racional, però ha d'indicar la direcció d'aquesta investigació en el marc de les finalitats de l'home i en el respecte a la seva dignitat. De la mateixa manera, la ciència ha de respectar el paper propi de la fe i la realització dels valors humans inherents a la dignitat transcendental de l'home: ignorar els valors propis de la dimensió moral i espiritual de la persona seria contrari a l'harmonia dels coneixements i constituiria una manifestació de fonamentalisme i d'intolerància i no de laïcitat. L'autèntica laïcitat, de fet, respecta i té en compte la pluralitat i l'harmonia dels coneixements i valors.

El tercer requisit és el principi d'acceptació del sistema democràtic. Per a tot ésser humà, el dret a la llibertat-responsabilitat ha d'estar garantit en un clima de diàleg i de convicció, i la possibilitat de desacord ha de ser respectat quan estan en joc els valors morals fonamentals. Així mateix, cal assenyalar que per a l'Estat, és justament el sistema democràtic com a tal el que ha de defensar la vida de cada home i crear les condicions per al desenvolupament de tota persona en la justícia i la solidaritat.

Elio Sgreccia, membre del Consell Pontifici per a la Família. Glossari

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Enumerar què provoca en la nostra vida el fet que hi hagi persones "respectables" i "no respectables"
- Començar a viure el respecte a l'altre no en clau dels nostres afectes i emocions, sinó en clau de creient.

V – PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- En la nostra parella, el respecte dels uns als altres (parella i fills), està suficientment present? Com es manifesta?
- Demostrem al nostre cònjuge que confiem plenament en ell/a?
- L'amor molt sovint pot quedar reduït a voler posseir a l'altre. En quina mesura passa això en el nostre matrimoni? I en la nostra família? Com podem superar aquesta dificultat?

VI- DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

- Quines situacions hem experimentat aquest mes que ens han dut, con ens convida Monsenyor Dagens, a "rehabilitar realment la seva dignitat de persona humana"?

Preguem

Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut vora el camí. Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar: "Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!" Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort: "Fill de David, tingues pietat de mi!" Jesús s'aturà i digué: "Crideu-lo". Ells van cridar el cec dient-li: "Coratge! Aixeca't, que et crida". Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà: "Què vols que faci per tu?" El cec respongué: "Rabuni, fes que hi vegi". Jesús li digué: "Vés, la teva fe t'ha salvat". A l'instant hi veié i el seguia camí enllà. (Mc 10, 46-52)

- En un moment de silenci, tinguem present en aquest moment als que, com el cec Bartimeu, estan a la vora del camí, en les perifèries existencials de la nostra vida, família i societat.
- Preguem al Senyor per a que no siguem un obstacle per a que puguin recuperar la seva dignitat.

Participació

- Ens adonem que l'escolta de la Paraula i l'oració ens ajuden a veure les coses des de la perspectiva de Déu? Com?

- Descubrim que l'assentada ens neteja la mirada sobre l'altre, que el dia a dia i els problemes a vegades enterboleixen?
- És la Regla de vida un instrument per a tornar la dignitat a tots aquells a qui per algun motiu no els la reconeixem?

Canvi d'impressions sobre el tema

- Bartimeu no hi veia, per això es dirigeix a Jesús pel que en sap d'oïdes. Però així que hi comença a veure per sí mateix, s'adona que Jesús no és un simple "aspirant a Messies", no és algú a qui aclamar, sinó algú a qui seguir i amb qui caminar. Quins estereotips tenim nosaltres de Jesús? Què fa que no hi veiem bé? Per què ens costa tant caminar al seu costat?
- Ens sentim responsables com a cristians compromesos contra els abusos contra la dignitat humana? De quina manera pensem reaccionar amb criteri?
- Jean Vannier afirma que "en la nostra societat confonem massa sovint el bé amb els bons resultats". Aquesta confusió, ens porta de vegades a mirar l'altre pel que representa i no pel que és; a prendre'l no com un fi sinó com un mitjà?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 139

*¿Diré, doncs, que m'amaguin les tenebres
i tingui per llum la negra nit?
Per a tu no són fosques les tenebres
i la nit és tan clara com el dia:
llum o fosca et són igual.*

*Tu has creat el meu interior,
m'has teixit en les entranyes de la mare.
Et dono gràcies perquè m'has fet tan admirable,
les teves obres són meravelloses:
ho reconec amb tota l'ànima.*

*Res del meu cos no et passava per alt
quan jo m'anava fent secretament,
com un brodat en el fons de la terra.*

*Els teus ulls em veien abans d'estar format,
i els anys que em destinaves
eren tots escrits en el teu llibre,
abans que n'existís un de sol.*

Cinquena reunió

EL POBRE, L'ESTIMAT DE DÉU

I – PARAULA DE DÉU

“Que n’és de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!”

Un home important li va preguntar:

--Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

--Per què em dius bo? De bo, només n’hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No cometis adulteri, no matis, no robis, no acuisis ningú falsament, honra el pare i la mare.

Ell va dir:

--Tot això ho he complert des de jove.

Jesús, en sentir-ho, li digué:

--Encara et manca una cosa: ven tot el que tens i reparteix-ho entre els pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.

Quan va sentir això, aquell home es posà tot trist, perquè era molt ric.

Jesús, en veure’l entristit, digué:

--Que n’és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d’una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.

Els qui ho sentien van dir:

--Si és així, qui pot salvar-se?

Ell respongué:

--Allò que és impossible als homes, és possible a Déu. (Lc 18, 18-27)

Una tragèdia i una crida a l’esperança

Tragèdia. Tot comença bé. A una pregunta fonamental, “què haig de fer per a posseir la vida eterna?”, Jesús respon amb una crida universal a la santedat: complir els manaments és la via per a viure amb Déu. La insistència del protagonista (en Marc és un jove) commou: ell ho ha fet des de jove, en vol més. De fet, podria ser un deixeble admirable de Jesús i, a través de la seva predicació, atreure a molts cap a Jesús. Després d’oferir-li la vocació comuna (complir els manaments), Jesús l’invita a una vocació particular: la pobresa.

Tragèdia: la seva riquesa l’atura. Sent la seva riquesa terrena massa a prop. I el tresor en el cel massa lluny.

Cada persona pot tornar a llegir la seva vida... o recordar-se’n dels que s’allunyen de Déu. L’ideal és massa elevat? “Qui pot salvar-se?”. Arriba la crida a l’esperança. Jesús respon als seus deixebles que ho han deixat tot i s’entristeixen amb Jesús per aquesta dolorosa separació: “Allò que és impossible als homes, és possible a Déu”. ¡Paraula

Iluminosa! Estem davant d'un ideal inaccessible, però també davant una crida de Déu, i si ens fiem d'ell i ens obrim a la seva gràcia en cada Eucaristia, confessió, pregària...ell ens ho donarà tot perquè puguem seguir-lo fins el final.

II – PRESENTACIÓ DEL CAPÍTOL “EL POBRE, L'ESTIMAT DE DÉU”

Discernir els signes dels temps és reconèixer el pobre com a autèntic actor en la societat

La mirada sobre la pobresa ha evolucionat al llarg dels segles. A finals de l'Edat Mitjana, la irrupció del diner com a mesura de la riquesa va comportar la discriminació del pobre en la societat. Progressivament, el pobre sovint és percebut com algú que molesta. La societat del segle XIX els va relegar al rang de beneficiat. El que dóna està per damunt del que rep, i la caritat s'experimenta essencialment per la dominació del ric sobre el pobre. Sant Agustí ja havia denunciat de manera punyent sobre les nostres motivacions profundes: *“prestant un servei al desgraciat potser vols elevar-te per sobre seu, i vols que sigui el teu agraït; ell, que és l'origen de la teva almoïna. Ell estava necessitat, tu li has donat part dels teus béns; perquè tu li dones, tu sembles superior al qui dones”*.

Tanmateix, en aquest context no hauríem d'oblidar als nombrosos cristians que buscat donar testimoni de la caritat de Déu: Sant Vicent de Paül, Sant Joan Baptista de Sales, Sant Carles Borromeu, Sant Antoni de Pàdua, Sant Martí de Porres, els hospitalers, les nombroses congregacions religioses...

L'agreujament de la crisi econòmica internacional recent dóna al tema de la pobresa una nova intensitat alhora que la societat de la informació en permet una visibilitat molt més gran. Els moviments socials internacionals, els bloggers, els indignats... denunciant el caràcter insostenible de les injustícies socials participen àmpliament d'aquesta visibilitat i fan emergir una mirada nova a com el pobre és considerat. La inquietud de buscar a la persona per damunt de l'aparença, de treballar amb els pobres i no sobre els pobres, de reconèixer-los com a autèntics actors de la societat, són avui dades indispensables de creació d'entramat social. Com diu Jean Marie Ploux, sacerdot missioner a l'estranger: *“la revelació cristiana no es realitza des de les altures sinó des de la base; no des del poder sinó des de la debilitat compartida; no des de la dominació sinó des del servei”* (Jean-Marie Ploux – Actuar i resistir en els cristians, Ed. de l'Atelier)

III – DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

Veure, jutjar i actuar en el món en funció del qui és vulnerable

“Derroca els poderosos del soli i exalça els humils”

Qui ha dit una cosa tan revolucionària? La dolça Verge Maria en el seu càntic d'acció de gràcies de l'Evangeli de sant Lluc (Lc 1, 52). Entre el que podríem denominar un canvi de valors i l'actitud de Jesús unint-se als més humils la relació és evident. O és que no hi ha res en les accions de Jesús que pogués irritar els jueus del seu temps? Només si aquestes transgredien les barreres del pur o l'impur sobre les quals reposava la

identitat d'Israel i la seva resistència a les influències estrangeres, tant les de la cultura grega com les de la dominació romana. Això li va comportar l'enemistat dels mestres del temple i la mort.

D'aquesta manera la revelació cristiana no es fa des de les altures sinó des de la base; no des del poder sinó des de la debilitat compartida; no des del domini sinó a través del servei. Sant Pau en traurà les conseqüències després de la seva conversió: "Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món. Déu ha escollit gent que no compta, els qui el món menysprea; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa". (1 Co 1, 27-28)

Sens dubte aquí hi ha el criteri més fonamental de l'actuar cristià: veure, jutjar i actuar en el món en funció del qui és insignificant, vulnerable o fràgil en la societat, començant pel que el Papa Francesc anomena les perifèries de l'existència i no, com sempre s'ha fet, partint des de dalt, dels centres de decisió i de poder... Això és un imperatiu evangèlic categòric.

Joan Pau II volia ser la veu dels que no tenen veu, "la veu dels que no poden parlar o dels que són reduïts al silenci". És veritat que tot cristià és solidari amb els germans més vulnerables del planeta; tanmateix, abans de poder ser veu dels que no tenen veu, hauria de fer tot el possible perquè aquest poguessin prendre la paraula per dir ells mateixos el que hagin de dir. És la manera d'actuar des de la seva fundació de les comunitats d'Emmaús i d'ADT Quart Món: que els pobres i exclosos puguin parlar i ser entesos. Que se'ls preguntin el que poden donar en lloc de protegir-los.

Jean-Marie Ploux – Agir et résister en chrétiens - Ed. de l'Atelier, 2013, pàg. 93-95

Una atenció afectuosa vers el pobre...

199. El nostre compromís no consisteix exclusivament en accions o en programes de promoció i assistència; el que l'Esperit mobilitza no és un desbordament activista, sinó primer que res una atenció posada en l'altre «considerant-lo com una única cosa amb si mateix». Aquesta atenció amant és l'inici d'una veritable preocupació per la seva persona, a partir de la qual desitjo buscar efectivament el seu bé. Això implica valorar el pobre en la seva bondat pròpia, amb la seva forma de ser, amb la seva cultura, amb la seva manera de viure la fe. El veritable amor sempre és contemplatiu, ens permet servir l'altre no per necessitat o per vanitat, sinó perquè ell és bell, més enllà de la seva aparença: «De l'amor pel qual a un li és grata l'altra persona depèn que li doni quelcom gratis». El pobre, quan és estimat, «és estimat com d'alt valor», i això diferencia l'autèntica opció pels pobres de qualsevol ideologia, de qualsevol intent d'utilitzar els pobres al servei d'interessos personals o polítics. Només des d'aquesta proximitat real i cordial podem acompanyar-los adequadament en el seu camí d'alliberament. Únicament això farà possible que «els pobres, en cada comunitat cristiana, se sentin com a casa. No seria aquest estil la més gran i eficaç presentació de la Bona Nova del Regne?». Sense l'opció preferencial pels més pobres, «l'anunci de l'Evangeli, encara que sigui la primera caritat, corre el risc de ser incomprès o d'ofegar-se en el mar de paraules a què l'actual societat de la comunicació ens sotmet cada dia».

200. Ja que aquesta Exhortació es dirigeix als membres de l'Església catòlica vull expressar amb dolor que la pitjor discriminació que pateixen els pobres és la falta d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres té una especial obertura a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels Sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe. L'opció preferencial pels pobres ha de traduir-se principalment en una atenció religiosa privilegiada i prioritària.

Papa Francesc – Exhortació apostòlica “L'alegria de l'Evangeli”

Fer “amb els pobres” i no “pels pobres”

En la paràbola del bon samarità (Lc 10, 30), aquest auxilia el ferit perquè “se'n compadi”. El comportament del sacerdot i del levita –tots dos, havent vist el ferit, passen de llarg- ens interroga: què els impedeix experimentar la compassió sentida pel samarità?

Això ens porta a reflexionar sobre el que podríem anomenar inhibidors de la pietat; tota una sèrie d'arguments recurrents al llarg de la història que ens convencen de no anar a ajudar el pobre o, si hi anem, fer-ho de manera extremadament limitada i controlada. Abans del segle XIX eren molt pocs els qui pensaven que la pobresa tingués una altra causa que no fos individual. Cal també fer una crítica d'aquella compassió que denota una actitud paternalista que despulla l'altre de la seva autonomia i dignitat.

L'autèntica compassió comença per la clarividència i, particularment, pel reconeixement el cercle viciós de la misèria. En la misèria no es pot ser un “bon pobre”. L'autèntica compassió exigeix anar en ajut dels pobres acompanyant-los tal com són (o estan?) i sostenint-los en una esperança en la que ells s'impliquin. Una fórmula podria caracteritzar-la: no “fer per...” sinó “fer amb...”.

Com ja s'ha dit, els qui viuen en la misèria no tenen la capacitat de fer-se entendre. Tenen, doncs, la necessitat d'intèrprets i de defensors. Recordem la figura de Job, aquell pobre que ho havia perdut tot i al qui els amics volien persuadir de que ell mateix era el responsable de la seva desgràcia. Heus aquí el clam de Job: “Tant de bo que les meves paraules quedessin escrites, gravades en una inscripció, fixades amb cisell d'acer i resseguides amb plom, entallades per sempre a la roca!” (Job 19, 23-24). En efecte, quan vindrà aquell que defensarà la seva causa? Doncs el qui pren la defensa de Job, implicant Déu en aquesta defensa, és justament l'autor del llibre de Job. D'aquesta manera, pel fet d'aquesta resposta, aquest clam, que és el clam de qualsevol home en la misèria, no s'ha oblidat ni s'oblidarà mai.

De la mateixa manera, tots els que estan en la misèria necessiten que algú escolti el seu clam, que porti la seva causa a la consciència de tothom i la defensi públicament. Si Jesús ens va dir que sempre hi hauria pobres entre nosaltres (Mt 26, 11), no era perquè baixéssim els braços sinó per recordar-nos la tasca d'ajudar-los a sortir de la marginació on la societat vol rebutjar-los. És una tasca que està sempre per recomençar. Per això cal també consciències despertes, progressar en un sentiment d'urgència i enfortir la determinació col·lectiva.

El clam que arriba des de les situacions de desesperació ens interpel·la i ens empeny al repte de transformar la compassió en la clarividència del possible.

Bernard Rordorf – Professor honorari de la Facultat de Teologia de Ginebra
Journée sur la mendicité – Mendicité, l'amende ou la pitié – 2 mars 2012

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Descobrir la nostra capacitat de mirar la pobresa i de relacionar-nos amb el pobre
- Sentir-nos cridats a sortir dels nostres "prejudicis" i caminar amb els pobres.

V - PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- Som capaços de "veure" al nostre voltant la pobresa?
- En l'origen de la pobresa s'hi troben habitualment injustícies: un salari insuficient, una història de dolor, el privilegi dels poderosos, el favoritisme, una legislació partidista...tendim potser a creure que el pobre ho és perquè "vol", o pensem que hi ha unes causes? En quina mesura som responsables d'algunes d'aquestes causes?
- De quina manera el nostre matrimoni podria ser –com ens convida JM Ploux- "la veu dels que no tenen veu"?

VI – DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

- Davant de la pobresa amb la que ens hem trobat aquest mes, quins han estat els nostres inhibidors de la pietat: no puc fer res, ves a saber perquè són pobres, és feina de Càritas...? Com els fem callar?
- Creiem que és realista, en el nostre entorn, l'afirmació del Sant Pare: "la pitjor discriminació que pateixen els pobres és la manca d'atenció espiritual? Durant aquest mes, quins signes, accions espirituals hem pogut fer...?"

Preguem

Un home important li va preguntar:

--Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

--Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No cometis adulteri, no matis, no robis, no acuisis ningú falsament, honra el pare i la mare.

Ell va dir:

--Tot això ho he complert des de jove.

Jesús, en sentir-ho, li digué:

--Encara et manca una cosa: ven tot el que tens i reparteix-ho entre els pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.

Quan va sentir això, aquell home es posà tot trist, perquè era molt ric.

Jesús, en veure'l entristit, digué:

--Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu! 25 És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.

Els qui ho sentien van dir:

--Si és així, qui pot salvar-se?

Ell respongué:

--Allò que és impossible als homes, és possible a Déu. (Lc 18, 18-27)

- En un moment de silenci, deixem que ressonin dins del nostre cor algunes de les paraules de l'Evangeli. Podem dir-les en veu alta.
- Demanem al Senyor que il·lumini per a descobrir que jo també sóc aquest "ric" aferrat a ... que necessita valor per atrevir-me a sortir a l'encontre de...

Participació

- La nostra regla de vida té alguna cosa a veure amb la pobresa?
- L'escolta de la Paraula de Déu ens mostra un Déu que té cura del pobre, de la vídua, de l'orfe, dels malalts. Tota vida humana és valuosa.. En quina mesura l'escolta de la Paraula ens fa sensibles als pobres i a la pobresa real?.
- El Papa Francesc declara que "és temps de pregar...". En quina mesura la nostra pregària comença i acaba en nosaltres? En quina mesura hi estan presents els pobres? En quina mesura ens ajuda a tenir més sensibilitat amb els pobres, ens fa més pobres...?

Canvi d'impressions sobre el tema

- Què significa per a nosaltres veure, pensar i actuar en el món en funció de "l'insignificant, el vulnerable i el pobre" a la nostra societat?
- El Papa Francesc parla del seu desig d'una "Església pobra per als pobres". Què significa aquesta afirmació per a nosaltres? (no caiguem en la temptació de pensar que l'església són els bisbes i cardenals! Apliquem aquesta frase a la nostra "església domèstica", al nostre equip)
- Bernard Rordorf ens convida a treballar "amb els pobres" més que "per als pobres". Podem compartir alguna experiència en aquest sentit?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 131

Senyor, el meu cor no és ambiciós
ni són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses
o de coses massa altes per a mi.
Jo em mantinc en pau,
tinc l'ànima serena.
Com un nen a la falda de la mare,
així se sent la meva ànima.
Israel, confia en el Senyor
ara i per tots els segles.

Sisena reunió

VEURE EN L'ALTRE LA IMATGE DE DÉU

I – PARAULA DE DÉU

“Rep-lo com si fos jo mateix”

Pau, presoner per causa de Jesucrist, i el germà Timoteu, a Filèmon, el nostre estimat col·laborador. Prefereixo demanar-t'ho en nom de l'amor. Jo, Pau, ancià com sóc, i ara, a més, presoner per causa de Jesucrist, et faig una súplica a favor d'Onèsim, el meu fill, que he engendrat en la fe estant a la presó. En altre temps ell et va ser inútil, però ara ens és ben útil a tu i a mi. Te'l torno a enviar, com si t'enviés el meu propi cor. M'hauria agradat de retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre sóc a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no desitjaria que fessis aquest favor per força, sinó de bon grat. Qui sap si Onèsim es va separar un moment de tu perquè ara el recobris per sempre! I no ja com un esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però molt més ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor.

Per tant, si em tens per germà en la fe, rep-lo com si fos jo mateix. I si t'ha perjudicat o et deu alguna cosa, carrega-ho al meu compte. Jo, Pau, t'escric ara amb la meva pròpia mà: t'ho pagaré jo mateix, tot i que podria recordar-te el deute que tens amb mi, i que és la teva mateixa persona. Sí, germà, fes que en el Senyor pugui rebre de tu aquesta satisfacció. Per amor de Crist, dóna al meu cor aquest descans! (Flm 1, 1, 9-20)

Pau convida a Filèmon que no torni a mirar a Onèsim com l'esclau que va ser, sinó com un germà estimat en el Senyor. “En el Senyor”: aquesta realitat canvia totes les relacions humanes.

Pau, així com el Nou Testament, no diu res pel que fa a l'esclavatge com a institució social. És una realitat. El que importa a Pau, no és anar contra les institucions sinó reformar-les "des de dalt", des de l'amor que ve de Crist. El fill de Déu, per la seva encarnació, per la seva mort i resurrecció, ens ha fet a tots fills del mateix Pare, germans. Aquesta igualtat fraternal ho canvia tot : “Ja no hi ha jueu ni grec...” (Ga 3,28)

Les conseqüències són importants. A la Taula del Senyor, tots som admesos al mateix banquet; el Cos i la Sang de Crist. En la història de la humanitat, la igualtat religiosa comença en el sopar del Senyor. És un dels miracles més grans de la religió cristiana. L'abolició de l'esclavitud (encara present en molts països!) troba el seu origen en Crist El poder de la fe en el Senyor actuant en el curs de la història!

II – PRESENTACIÓ DEL CAPÍTOL: “ VEURE EN L'ALTRE LA IMATGE DE DÉU”

Discernir els signes dels temps, és fer bon ús de tots els mitjans de comunicació, per fer-se, més enllà de tota frontera, pròxims als nostres germans i fer néixer una autèntica cultura del retrobament.

Déu es fa home en Jesús per ajudar-nos a trobar-lo a través dels nostres germans. És necessari, doncs, observar com es comporta Jesús amb els homes, per entendre millor com seguir el manament del Senyor, com ens diu el Pare Caffarel: «Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat». Jesucrist mira a l'altre com a imatge de Déu; tal és la seva condició i el seu camí, fins i tot quan es trobar de cara amb els escribes i els fariseus. Sobre aquest tema, Ell precisa: «Perquè si estimeu els qui us estimen, quin premi tindreu? No fan el mateix també els publicans? Mt 5,46-48» Finalment, en la paràbola del bon Samarità «Jesús canvia la perspectiva: no es tracta de reconèixer a l'altre com al meu pròxim, sinó de la meva capacitat per fer-me pròxim de l'altre.»²

Avui, la globalització, les xarxes socials, el desenvolupament de la comunicació en general, permeten un millor coneixement dels homes que ens envolten; però és paradoxal constatar que, tot i aquesta abundància de mitjans de comunicació, la nostra mirada envers l'altre és encara massa superficial, sembla falsa i no condueix a un veritable retrobament. Ens acontentem molt sovint a observar sense ésser veritablement «tocats en les nostres entranyes » com ho fou el samarità davant de l'home ferit. Sentiment que és el primer pas per tal que aquesta visió sensorial ens arribi a tocar el cor i ens mogui a actuar. Aprofitem-nos del progrés tècnic per a «canviar els nostres cors de pedra per un de carn». (Ez 36,26).

III – DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

Comunicar per obrir-se a l'altre

Quan la comunicació té com a objectiu preponderant induir al consum o a la manipulació de les persones, ens trobem davant d'una agressió violenta com la que va patir l'home apallissat pels bandits i abandonat a la vora del camí, com llegim en la paràbola. El levita i el sacerdot no veuen en ell el seu proïsme, sinó un estrany de qui és millor allunyar-se. En aquell temps, el que els condicionava eren les lleis de la purificació ritual. Avui correm el risc que alguns mitjans ens condicionin fins al punt de fer-nos ignorar al nostre proïsme real.

No n'hi ha prou de passar pels carrers digitals, és a dir, estar simplement connectats: cal que la connexió vagi acompanyada d'una veritable trobada. No podem viure sols, tancats en nosaltres mateixos. Necessitem estimar i ser estimats. Necessitem tendresa. Les estratègies comunicatives no garanteixen la bellesa, la bondat i la veritat de la comunicació. El món dels mitjans de comunicació no pot ser aliè a la preocupació per la humanitat, sinó que està cridat a expressar també tendresa. La xarxa digital pot ser un lloc ric en humanitat: no una xarxa de cables, sinó de persones humanes. La neutralitat dels mitjans de comunicació és aparent: només

² Missatge del Papa Francesc a la 48ena Jornada mundial de les Comunicacions Socials” 24 de gener de 2014

qui comunica posant-se en joc a si mateix pot representar un punt de referència. El compromís personal és l'arrel mateixa de la fiabilitat d'un comunicador. Precisament per això el testimoni cristià, gràcies a la xarxa, pot arribar a les perifèries existencials.

Ho repeteixo sovint: entre una Església accidentada per sortir al carrer i una Església malalta d'autoreferencialitat, prefereixo sens dubte la primera. I els carrers del món són el lloc on la gent viu, on és accessible efectivament i afectivament. Entre aquests carrers també es troben els digitals, poblats d'humanitat, sovint ferida: homes i dones que busquen una salvació o una esperança. Gràcies també a les xarxes, el missatge cristià pot viatjar «fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8). Obrir les portes de les esglésies significa obrir-les també en el món digital, tant perquè la gent hi entri, sigui quina sigui la seva condició de vida, com perquè l'Evangeli pugui creuar el llindar del temple i sortir a trobar a tothom.

Estem cridats a donar testimoni d'una Església que sigui la casa de tots. Som capaços de comunicar aquest rostre de l'Església?

Papa Francesc

/ Missatges / Missatge de la Jornada de Comunicacions Socials 2014

Saber escoltar al proïsme...

«Escoltar, escoltar sense jutjar. És molt més difícil del que hom pensa. Escoltar no és sols una actitud que s'ha de tenir quan un altre persona «em qüestiona»; és una actitud molt més fonamental, permanent. Perquè l'ésser humà és paraula, però no sols pel que diu; és comunicació, relació. Escoltar és, doncs, ser de tal manera que l'altre pugui expressar-se.

I el que ell ha de dir jo no ho sé; això és un principi fonamental. Sinó, la meua moral s'arrisca a confondre'm, com si se'm permetés saber que hi ha dins de l'altre. Ella m'autoritza a posar-lo en "una casella" del meu tauler d'escacs mental: és això o allò. Jo puc, sens dubte, testimoniar-li tot seguit la meua acollida i comprensió, però ell es pot sentir, sovint, encasellat, rebutjat..." no comprès!". El que està en joc és una acollida més profunda: el que l'altre ens ha de dir, jo primer ho he de comprendre. Dit d'un altra manera, jo m'haig de sentir davant d'ell pobre i humil, amb una pobresa autèntica, sense armes.

No siguem il·lusos: perquè és possible que mai arribem a tal actitud en estat pur. Però ens cal almenys, si aconseguim quelcom, obrir a l'altre, modestament per part nostra, un espai lliure, l'espai on ell pugui arribar per si mateix. Perquè ell deixa de ser jutjat des del començament, ell és el que és; i està fora del nostre domini. En l'evangeli, és impactant veure com Crist és lliure quant a 'la imatge rebuda' del seu entorn de tal o tals persones. Imatge fonamentada, ben entesa, en la 'lleï'. Per a Crist, es pot dir que els "impurs" no són "impurs", els "posseïts" no són "posseïts", els "pecadors" no són "pecadors". Això no vol dir que Ell subestimi la importància dels malfactors o dels culpables: però Ell no percep en principi els homes a través d'una graella que els situaria en els seus llocs i segons la seva 'moral'. Ells són ells mateixos.

Potser, llavors, ens portaria a entendre finalment que això que nosaltres jutjàvem com orgull i agressivitat era sofriment; el que jutjàvem com indiferència era una crida desesperada; el que jutjàvem com a rebuig era protesta contra la mentida, el que jutjàvem com a desgràcia era evolució?

Maurice BELLET, «L'inadmissible», in *Christus* 82 (abril 1974), 251-252.

De l'exclusió a la trobada

Un encontre no és un exercici de poder. No és tampoc una demostració de generositat o una recerca de fer el bé a l'altre. Requereix una humilitat veritable i una profunda pobresa. Estar present en l'altre, escoltar-lo i mirar-lo amb respecte i atenció, permet rebre a canvi. És comunió de cors, un do recíproc gratuït. A la meua vida, m'he adonat que moltes persones amb grans problemes eren en realitat demandants d'aquests veritables encontres. Un dia, una assistent d'una comunitat, l'Arche, arribà just a temps per acollir en el seus braços, quan estava a punt de morir per sobredosi, un jove que ella coneixia i que pertanyia al món de la prostitució. Aquest va tenir temps just de dir-li; "Tu mai m'has acceptat com sóc. Tu sempre has volgut canviar-me". Aquesta dona no havia mai "trobat" veritablement a aquell home. Com hauria pogut ella ser amiga d'algú atrapat per la droga i la prostitució? Com reconèixer-lo com a una persona profundament ferida? Com rebel·lar a aquest home la bellesa de la seva persona amagada darrera de la seva pobresa i de la seva addicció?

Una història semblant relacionada amb un pare de família que em trucà un dia per demanar-me ajuda. Ja no sabia què fer. El seu fill, d'uns quaranta anys, era alcohòlic. La seva dona l'havia deixat, havia fet moltes sessions de desintoxicació, però, cada vegada que tornava a casa tornava a beure. Jo li vaig respondre que ell podia començar, dins de la família, per no parlar d'aquest fill com d'un problema, sinó com d'un home que pateix. L'encontre "veritable" és bo, ens afronta amb la nostra impotència. Per a viure-ho és necessari poder reconèixer les seves pròpies debilitats i el seu desig de ser ajudat. Aquests dos exemples rebel·len les dificultats per a retrobar-se amb aquells que estan en "el més avall" amb la bellesa de la seva persona.

La història personal de cadascú és sovint molt complexa, marcada a vagades per sofriments viscuts en el si de la seva família. A través de cada trobada veritable, un es troba exposat a les seves pròpies febleses. Si en una relació de beneficència es percep el poder, en un encontre veritable es perd tot poder i tot coneixement preconcebut. Això exigeix molta humilitat i també un creixement cap a un amor fet de saviesa.

Nosaltres no sabem sempre conduir les nostres pròpies emocions, les nostres pulsions agressives o afectives, ni les nostres pors. A més, a cadascú de nosaltres ens queden pors, cadascú de nosaltres no sap sovint què fer ni què dir. Comencem llavors a tenir necessitat dels altres: d'una comunitat, de professionals, de l'Esperit Sant... capaços de donar-nos paraules que animin o curin. L'encontre ens empetiteix i ens fa entrar en la nostra pròpia pobresa. Aquest camí ens obre perspectives extraordinàries: la trobada amb el pobre, amb el més humil, el rebutjat, pot transformar-nos i fer-nos descobrir el sentit profund de la nostra vida.

Jean Vanier - Fundador de les comunitats de l'Arca. Les signes des temps à la lumière de Vatican II – Ediciones Albin Michel, octubre 2012 p 61 a 65.

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Revisar la manera que tenim d'escoltar els altres i les conseqüències que això té a l'hora de relacionar-nos-hi.
- Tenir cura de l'escolta atenta, afectuosa, empàtica... amb el nostre espòs/a, fills, família, equip, companys, veïns...

V – PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- Com vivim l'encontre com a parella, família, amics, comunitat...? quines coses l'afavoreixen? quines coses el dificulten? De quina manera els mitjans de comunicació impedeixen la nostra comunicació en el si de la parella?
- Com ens diu Jean Vanier, cadascú de nosaltres, dins de la nostra parella, accepta reconèixer la seva pròpia feblesa i el seu desig de ser ajudat? Quin progrés hem de fer cadascú en aquest camí?

VI – DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

- En la nostra vida quotidiana, en quines situacions concretes hem vist que els medis de comunicació i la tecnologia ens ha ajudat a estar més a prop dels altres? ens quines situacions ens ho ha posat més difícil?

Preguem

Pau, presoner per causa de Jesucrist, i el germà Timoteu, a Filèmon, el nostre estimat col·laborador. Prefereixo demanar-t'ho en nom de l'amor. Jo, Pau, ancià com sóc, i ara, a més, presoner per causa de Jesucrist, et faig una súplica a favor d'Onèsim, el meu fill, que he engendrat en la fe estant a la presó. En altre temps ell et va ser inútil, però ara ens és ben útil a tu i a mi. Te'l torno a enviar, com si t'enviés el meu propi cor. M'hauria agradat de retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre sóc a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no desitjaria que fessis aquest favor per força, sinó de bon grat. Qui sap si Onèsim es va separar un moment de tu perquè ara el recobris per sempre! I no ja com un esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però molt més ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor.

Per tant, si em tens per germà en la fe, rep-lo com si fos jo mateix. I si t'ha perjudicat o et deu alguna cosa, carrega-ho al meu compte. Jo, Pau, t'escric ara amb la meua pròpia mà: t'ho pagaré jo mateix, tot i que podria recordar-te el deute que tens amb mi, i que és la teua mateixa persona. Sí, germà, fes que en el Senyor pugui rebre de tu

aquesta satisfacció. Per amor de Crist, dóna al meu cor aquest descans! (Flm 1, 1, 9-20)

- En un moment de silenci, deixem que ressoni en el nostre cor : “Rep-lo com si fos jo mateix”. Repetim aquesta frase dins del nostre cor posant-hi noms, rostres i situacions concretes.
- Demanem al Senyor que ens il·lumini per a descobrir com és la nostra relació amb els altres i com podem sortir de nosaltres mateixos a l'encontre de l'altre.

Participació

- En quina mesura la nostra Regla de vida ens condueix, com ens convida Maurice Bellet a “escoltar millor i ser de manera que l'altre pugui manifestar-se”?
- Com il·lumina el nostre encontre amb l'altre la meditació de la Paraula de Déu?
- Com la nostra oració ens dóna força per “no encasellar l'altre” i reconèixer les nostres fragilitats?

Canvi d'impressions sobre el tema

- L'acceptació de la diferència, l'acollida del "que no pensa com jo", del que no és del nostre país, de la nostra cultura... en quins moments ho vivim com una riquesa que ens complementa i en quins moments com una cosa que ens divideix?
- A l'Església, el Sant Pare, els bisbes, ens conviden a acollir "ferits de la vida". Quina és la nostra actitud personal ?.
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 107 (106)

*Uns comerciants s'embarcaren en grans naus
i navegaren mar endins per fer negoci;
ells foren testimonis de les obres del Senyor,
dels seus prodigis en alta mar.*

*A una ordre seva es girà un huracà
que aixecava grans onades:
pujaven al cel, baixaven al fons
i, regirats de mareig, el cap els rodava;
no s'aguantaven drets, com si anessin beguts,
s'havia esfumat la seva perícia.*

*Enmig de l'angoixa cridaren el Senyor,
I ell els salvà dels perills:
mudà el temporal en bonança,
s'apaivagaren les onades de la mar,*

*i els va dur fins al port tan desitjat,
plens de goig per la calma retrobada.*

*Que enalteixin el Senyor pel seu amor,
pels prodigis que ha fet en bé dels homes;
que l'exalcin en l'assemblea del poble,
que el lloïn en el consell dels ancians.*

Setena reunió

SER DEIXEBLES DE CRIST AVUI

I – PARAULA DE DÉU

“l’Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre”.

“Mireu, jo us envio com ovelles enmig de llops: sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms.

Aneu alerta amb la gent: per causa meva us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, i us conduiran davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d’ells i davant els pagans. Quan us hi portin no us preocupeu del que haureu de dir ni de com parlareu: en aquell moment direu allò que us serà inspirat, perquè no sereu vosaltres qui parlareu, sinó que l’Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre”.
(Mateu 10, 16-20)

No ens ha de sorprendre. Avui, com ahir, és perillós seguir a Crist. Si el mestre ha conegut la creu, el mateix li succeirà al deixeble. Els màrtirs d’ahir i d’avui ho testimonien. Quan Jesús va enviar als seus deixebles com a missioners, de dos en dos, els va fer tres recomanacions, que també són vàlides per a nosaltres, especialment quan passem per situacions d’adversitat, a vegades molt doloroses.

En primer lloc, la prudència. Els “llops”, i moltes altres dificultats, estan en el nostre entorn, i dins de nosaltres. . En mig de tot això ens sosté la seguretat que no és la nostra força la que té la última paraula, sinó la gràcia que ve d’Aquell que tot ho pot. En segon lloc, l’astúcia. Si les persecucions vénen “a causa del Senyor”, llavors estiguem preparats per a saber donar raó de la nostra esperança, seduïnt amb el nostre testimoni.

Finalment, “l’Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre”. És la paraula que il·lumina la vida de tot màrtir i cadascuna de les nostres vides. Enmig de les proves, siguin les que siguin, l’Esperit està amb nosaltres i parla per nosaltres. Creure en aquesta presència, experimentar aquesta força, és font de pau. L’alegria està en viure amb Crist i seguir-lo.

Així sempre serem deixebles del Crist ressuscitat, testimonis de proves superades gràcies a Ell.

II – PRESENTACIÓ DEL CAPÍTOL «SER DEIXEBLES DE CRIST AVUI»

Discernir els signes dels temps al nostre món sense certeses és estar atents a la veritat que diuen els altres, sense renunciar a donar testimoni del missatge de Crist

Jesús per la seva mort i resurrecció ens ha mostrat que l'amor és la llei fonamental, el sentit últim de la vida. La fe en el Fill de Déu és inseparable del do d'un mateix, de la pertinença a la comunitat, del servei, de la reconciliació amb els altres. L'ideal cristià convida a superar la falta de confiança i els comportaments defensius inculcats pel món actual. Davant de la complexitat de les nostres societats no hem de renunciar a testimoniar. Per estimular la nostra imaginació, amb la gràcia de Déu podem ser creatius. És difícil triar a la llum de l'Evangeli, perquè encara que l'ensenyament cristià sembla clar i sense ambigüitats, és necessari que estiguem atents a la veritat que diuen els altres i anem amb compte en no ofendre'ls. Si manca l'escolta a l'altre, la Paraula només serà un eslògan. Com diu Timothy Radcliffe: *“Abans de transmetre el nostre ensenyament a un altre, hem d'anar cap a ell, entrar en la seva imaginació i en els dilemes als quals s'enfronta”*³

Alegria, misericòrdia, paciència i perseverança són indissociables del missatge evangèlic; cal trobar la manera de comunicar més adequada a cada circumstància. Sense esperança i sense confiança en els dissenys de Déu no sabríem ser deixebles de Crist. El pessimisme conté el germen de la derrota; el sentiment d'impotència és un parany.

El que defineix al cristià no és l'adhesió a una moral, sinó l'adhesió a la persona de Jesucrist -que no cessa de sorprendre'ns per la intensitat del seu amor-, i el respecte al pròisme. Tot això dóna sentit a l'existència. A més inscrivint la Paraula de Déu en la vida, podem contribuir al creixement en humanitat del nostre món.

III - DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

El compromís del cristià com a deixeble de Crist: construir la civilització de l'amor.

551 La presència del fidel laic en el camp social es caracteritza pel servei, signe i expressió de la caritat, que es manifesta en la vida familiar, cultural, laboral, econòmica i política, segons perfils específics: obeint a les diverses exigències del seu àmbit particular de compromís, els fidels laics expressen la veritat de la seva fe i, al mateix temps, la veritat de la doctrina social de l'Església, que troba la seva plena realització quan es viu concretament per solucionar els problemes socials. La credibilitat mateixa de la doctrina social resideix, en efecte, en el testimoniatge de les obres, abans que en la seva coherència i lògica interna.

563. Davant la complexitat del context econòmic contemporani, el fidel laic haurà d'orientar la seva acció pels principis del Magisteri social. És necessari que aquests principis siguin coneguts i acollits en l'activitat econòmica mateixa: quan no es cuiden

³ Flammarion_Champs-Essais- Nov.2010 p 59“¿Por qué ser cristiano?”

aquests principis, començant per la centralitat de la persona humana, es posa en perill la qualitat de l'activitat econòmica.

El compromís del cristià es traduirà també en un esforç de reflexió cultural orientat sobretot a un discerniment sobre els models actuals de desenvolupament econòmico-social. Reduir la qüestió del desenvolupament a un problema exclusivament tècnic portaria a buidar-ho del seu veritable contingut: "la dignitat de l'home i dels pobles".

565. Per als fidels laics, el compromís polític és una expressió qualificada i exigent de l'obstinació cristiana al servei dels altres. La cerca del bé comú amb esperit de servei; el desenvolupament de la justícia amb atenció particular a les situacions de pobresa i sofriment; el respecte de l'autonomia de les realitats terrenes; el principi de subsidiarietat ; la promoció del diàleg i de la pau en l'horitzó de la solidaritat: aquestes són les orientacions que han d'inspirar l'acció política dels cristians laics. Tots els creients, com a titulars de drets i deures cívics, estan obligats a respectar aquestes orientacions; els qui exerceixen tasques directes i institucionals en la gestió de les complexes problemàtiques dels assumptes públics, ja sigui en les administracions locals o en les institucions nacionals i internacionals, hauran de tenir-les especialment en compte.

Compendi de la Doctrina Social de l'Església.
Pontifici Consell Justícia i Pau, any 2004

La parella, deixeble de Crist (Henri Caffarel)

Permeteu-me expressar el pensament de Déu sobre la parella, a la manera de Péguy (1873-1914), filòsof, poeta i assagista catòlic francès, actualment gairebé oblidat.

Déu diu: " Parella cristiana, tu ets el meu orgull i la meva esperança. Quan jo vaig crear el cel i la terra, i en el cel les grans lluminàries, vaig veure en les meves criatures vestigis de les meves perfeccions, i vaig veure que això era bo...

"I malgrat això no vaig veure per en lloc la imatge del que és la meva vida més íntima.

"Llavors es va despertar en mi el desig de descobrir el millor de mi mateix: i ha estat la meva creació més bella.

"D'aquesta manera jo et vaig crear, parella humana, "a la meva imatge i semblança", i vaig veure que això era molt bo.

"Enmig d'aquest univers on cada criatura lletreja la meva glòria, celebra les meves perfeccions, per fi havia eixit l'amor per mostrar el meu Amor.

"parella humana, la meva criatura volguda, el meu testimoni privilegiat, Comprends per què ets tan volguda entre totes les criatures?, Comprends l'esperança immensa que he posat en tu?

"Tu ets portadora de la meva reputació, de la meva glòria, ets per a l'univers la gran raó per esperar... perquè tu ets l'amor".

Mirem més de prop la vostra missió de testimonis de Déu. El més important és viure sempre el més perfectament possible el vostre amor, fer que es desenvolupin totes les potencialitats, que l'amor es manifesti fidel, joiós i fecund.

És veritat que està per damunt de les vostres possibilitats: l'home i la dona han constatat molt aviat que el mal es troba en el treball, en la llar. Us fa falta recórrer necessàriament a la gràcia de Crist, salvador de la parella. Però de sobte, la vostra unió es converteix en testimoni de Déu salvador i no només de Déu creador. La vostra llar reflecteix el testimoniatge de Déu de manera explícita i encara més si és la unió de dos "cercadors de Déu", segons l'admirable expressió dels salms. Dos cercadors en els quals la intel·ligència i el cor estan delerosos de conèixer, de retrobar a Déu. Uns apassionats de Déu impacients d'estar units a Ell ... no hi ha cap risc que una llar així sigui un gueto on es tanquen al recer de les misèries del món: han de reforçar les seves forces en l'amor mutu, l'oració i el descans, per sortir amb un impuls nou cap a les grans tasques humanes al servei de "Déu amic dels homes". Així els esposos cristians són enmig del món els testimonis del Déu viu...

M'agradaria saber comunicar la meva convicció que una llar de "cercadors de Déu" en el nostre món que no creu en l'amor, és una "teofania", una manifestació de Déu, com ho fou per a Moisès l'esbarzer del desert que cremava i no es consumia.

Henri Caffarel-END "Frente al ateísmo" (pàg. 144 i següents)

Viure la seva fe

Qualsevol pot dir "Déu és amor". Però aquesta afirmació no tindrà un sentit cristià si no està feta en una comunitat on s'estima també imperfectament, siguin quines siguin les seves febleses. Si diem que Jesús ha ressuscitat d'entre els morts però que no hi ha cap signe de resurrecció en les nostres vides, nosaltres podem parlar de resurrecció fins a cansar-nos, però les nostres paraules mancaran de sentit

Ens lamentem molt sovint que els joves ignoren tot del Cristianisme, però serà una pèrdua de temps produir més documents de vídeos, programes de radio o de televisió, sense fer també de l'Església un lloc de llibertat, de coratge, d'alegria i d'esperança. Hem de viure les paraules que pronunciem. La veritat compta, però les nostres paraules tindran sentit quan estiguin encarnades en les nostres comunitats i llavors mostrin com ens orienten, més enllà de nosaltres mateixos, cap a Aquell que ha vingut a buscar-nos i ens ha donat la seva Paraula. Sant Antoni de Pàdua, predicador del segle XIII es queixava que l'Església del seu temps estava "inflada de paraules". No han canviat gaire les coses. Continuem produint tones de documents i de llargs sermons avorrits; si la gent no veu en nosaltres un aire de llibertat, deformaran l'evangeli que nosaltres anunciem.

La raó de ser del Cristianisme és la d'orientar cap a Déu, considerar-ho com el sentit de la nostra vida. L'esperança està recolzada en la certesa que l'existència humana té una raó de ser última; si no ho és, el Cristianisme i totes les altres religions són una pèrdua de temps...

S'ha de tenir clar que, per aconseguir la veritable llibertat i la veritable felicitat, és necessària una veritable transformació. La llibertat no és tan sols el poder triar entre moltes possibilitats, i la felicitat no és únicament una emoció agradable. És espantós! Ens falta el coratge per deixar que Déu ens alliberi i ens ompli d'alegria... El coratge és la virtut que més necessitem avui a l'Església!

Timothy Radcliffe,

¿Por qué ser cristiano?- Flamarion Champs-Essai- Noviembre 2010-p.12-14

IV – PROPOSTES PER AQUEST MES

- Considerar quines coses, maneres, actituds...en la meua vida neixen del fet de ser deixeble de Crist.
- Plantejar la vida des del que Jesús vol i desitja per a mi i de mi.

IV – PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- Com ens convida el Pare Caffarel: De quina manera permetem en la nostra parella que cadascú “desenvolupi les seves potencialitats”?
- El nostre amor de parella, És font d'alegria, d'optimisme i de coratge en les nostres vides? Com? Per què?
- En quins moments intuïm que, en el nostre projecte de família, estem confonent l'astúcia de què parla la lectura amb el contemporitzar, amb voler servir dos senyors, amb fer allò que és políticament correcte?

VI – DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en Comú

- Durant aquest mes, el nostre treball, la nostra família, els nostres compromisos i accions, en quins moments ens han permès viure la nostra fe de manera concreta i donant testimoniatge?

Preguem

“Mireu, jo us envio com ovelles enmig de llops: sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms.

Aneu alerta amb la gent: per causa meua us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, i us conduiran davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells i davant els pagans. Quan us hi portin no us preocupeu del que haureu de dir ni de com parlareu: en aquell moment direu allò que us serà inspirat, perquè no sereu vosaltres qui parlareu, sinó que l'Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre” (Mateu 10, 16-20)

- En un moment de silenci, deixem que ressoni dins del nostre cor: "Quan us hi portin no us preocupeu". Repetim aquesta frase dins del nostre cor posant-hi noms, rostres i situacions concretes en les que ens sentim entregats.
- Demanem al Senyor que ens il·lumini per a descobrir què ens demana en la nostra manera de testimoniar la fe en llocs i ambients concrets .Podem pregar en veu alta amb aquesta petició: "Senyor ajuda'm a saber donar testimoni especialment en..."

Participació

- Com ens ajuda l'oració a viure els nostres compromisos com a deixebles de Crist?
- Com ens ajuda la Regla de Vida a viure en coherència el missatge de Crist?
- Com ens ajuda l'oració al discerniment en la nostra elecció de vida?

Canvi d'impressions sobre el tema

- Quins creiem que han de ser els rols, missions i responsabilitats més importants del cristià en mig del món?
- En un món amb tant de patiment, què ha d'aportar l'esperança cristiana? En quines situacions ens és més fàcil i més difícil concretar-ho?
- En quina mesura ens afecta la manca de reconeixement i el rebuig cap al cristianisme?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 92

*És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al teu nom, Senyor,
de proclamar al matí el teu amor,
i de nit la teva fidelitat,
amb l'arpa de deu cordes i la lira,
als acords d'interludis de cítara.*

*Senyor, quin goig que em donen les teves gestes!
Aclamo l'obra de les teves mans!*

*Els justos creixeran com les palmeres,
es faran grans com els cedres del Líban;
plantats a la casa del Senyor,
creixeran als atris del nostre Déu.*

Vuitena reunió

LA UNIVERSALITAT DEL MISSATGE DE CRIST

I - PARAULA DE DÉU

“Totes les nacions tenen part en la mateixa herència.”

“Allò que en altres èpoques fou desconegut pels homes, ara, en els temps que corren, ha estat revelat als seus sants apòstols i profetes en l'Esperit. És a dir: els gentils, en Crist Jesús, mitjançant l'Evangelí, tenen part en la mateixa herència, pertanyen al mateix cos i participen en la mateixa sort de la promesa. De la qual he estat constituït servidor segons el do i la gràcia de Déu que he rebut, a l'impuls del seu poder. A mi, que sóc el darrer de tots els sants, m'ha estat concedida aquesta gràcia: de fer saber als gentils la bona nova de la riquesa incalculable de Crist, i de fer plena llum sobre l'administració del misteri, amagat en Déu creador de totes les coses des del començament dels segles.” (Ef 3,5-9)

La solemnitat, l'admiració i l'entusiasme mai no manquen en Sant Pau. Aquí s'enlluernà. Es tractava del que és més gran. El misteri, amagat en Déu, es revela, i ell diu ple de respecte: *“Aquest misteri és que totes les nacions tenen part en la mateixa herència, pertanyen al mateix cos i participen en la mateixa sort de la promesa, en Crist Jesús, per l'anunci de l'Evangelí”*. Un misteri? Sí, ja que és quelcom d'incomprensible i d'inimaginable per a qualsevol fill del poble d'Israel: els pagans tenen accés al Sant dels sants, al cor de tot allò relacionat amb la fe, a la vida del poble!; ells també tenen accés al Pare. Pere ja se n'havia adonat: els pagans reben l'Esperit Sant com els apòstols (Ac 10,44-11,18). Els profetes, com Isaïes, havien pressentit aquesta obertura devers els pagans, Pau la veié. Tots els homes *“en ell anem segurs i tenim entrada franca gràcies a la fe en ell.”* (Ef 3,12)

Universalitat del missatge de Crist.

El disseny del Pare és la salvació de tots els homes. En Crist, no són sinó un. No és pas que tots ens fonguem en una massa, ans que cadascú segueix essent allò que és en la seva originalitat. Esdevinguts membres de Crist, la vida del Ressuscitat circula per tots els racons de les nostres vides. Vet aquí la joia del Pare.

La missió del cristià és sempre la de Pau: *“Fer plena llum sobre l'administració del misteri”*. Quina alegria tan immensa la de descobrir des d'ara i per sempre, en l'eternitat de Déu, les multituds de pobles dempeus davant del Pare, *“El creador de totes les coses des del començament dels segles”!*

II - PRESENTACIÓ DEL CAPÍTOL “LA UNIVERSALITAT DEL MISSATGE DE CRIST”

Discernir els Signes dels Temps és veure en els fenòmens de la globalització una oportunitat per estendre la presència de l'Evangelí.

Jesús anuncia manta vegada a l'Evangelí que Ell ha vingut a salvar tots els homes sense excloure ningú. Com passava en temps dels apòstols, aquest missatge molesta a alguns, mentre que, a d'altres, aquesta universalitat del missatge cristià els omple de goig. Però l'acceptació espontània d'un amor universal s'arrisca avui a diluir-se en una mena de filantropia de contorns més aviat borrosos. La universalitat viscuda d'aquesta manera pot dur-nos cap a una confusió entre allò que s'anomena amor al proïsme i una mena de solidaritat generalitzada que pot menar-nos a un relativisme perillós. Certament, aquest amor devers tots nosaltres ens condueix tot sovint, amb el pretext de no voler ferir l'altre, a la renúncia de l'afirmació de la nostra identitat cristiana.

Per què és necessari afirmar la nostra identitat cristiana? Perquè, d'acord amb la paraula de Crist, els cristians som portadors d'una gran benedicció per a la humanitat sencera: portem la bona nova de Déu i som ferments d'esperança. Cal que posem en valor els signes del regne de Déu als ulls de tothom, però la revelació de l'Evangelí va encara més enllà: Déu ve a salvar tots els pobles, tots els pagans, totes les nacions, però sobretot Déu se'ns adreça, personalment a cadascun de nosaltres, amb la mateixa intensitat que esmerçà per parlar a Israel o a Abraham. L'amor personal de Déu a cadascun de nosaltres és al centre de la nostra fe. Vet aquí el perquè de la primacia d'aquesta relació íntima, pregona i personal amb Déu, ja que és la que il·lumina la nostra vida, ens nodreix i ens dóna forces per anunciar l'Evangelí, al qual tots els homes tenen dret.

III - DOCUMENTS PER A LA REFLEXIÓ

Noves formes d'evangelització en el món d'avui

La nostra Església és viva i encara, amb el coratge de la fe i el testimoni de tants fills, els desafiaments que la història ens planteja. Sabem que al món hem de combatre “contra els Prínceps, contra els Poders, contra els qui governen aquestes tenebres, contra els Esperits de maldat de l'espai.” (Ef 6,12)

No ignorem els reptes de la globalització, ni els tenim por. Han de ser un esperó perquè estenguem la presència de l'Evangelí. Així mateix les migracions –amb la càrrega de sofrència que arrossequen i de les quals volem sincerament trobar-nos a la vora oferint una autèntica acollida de germans- són ocasions, com ja s'ha esdevingut en el passat, de difusió de la fe i de comunió a través de la varietat de formes que prenen. La secularització, però també la crisi d'hegemonia de la política i de l'Estat, condueixen l'Església a repensar la seva pròpia presència en la societat, però sense renunciar a aital presència. Les nombroses i sempre renovades formes de pobresa obren espais inèdits al servei de la caritat: la proclamació de l'Evangelí compromet l'Església perquè estigui a la vora dels pobres i, com Jesús, faci seva llur sofrència. Fins i tot en les expressions més radicals de l'ateisme i de l'agnosticisme podem

reconèixer, a despit de les contradiccions, no pas un buit ans una nostàlgia, l'expectativa d'una resposta escaient.

Davant d'aquests interrogants que les cultures dominants plantegen a la fe i a l'Església, nosaltres renovem la nostra confiança en el Senyor, ben segurs que fins i tot en aitals contextos l'Evangelí és portador de llum i capaç de guarir totes les febleses de l'home. És Déu, no pas nosaltres, qui condueix l'obra de l'evangelització. El papa Benet XVI ho recordà el 8 d'octubre de 2012, en la seva meditació durant primera congregació general de la XIII Assemblea General del Sínode dels Bisbes, sobre "la nova evangelització per a la transmissió de la fe"; aleshores digué:

"Només l'acció de Déu fa possible el nostre camí, la nostra cooperació, que és sempre una cooperació, no pas una pura decisió nostra. Per això sempre és important que sapiguem que la primera paraula, la iniciativa autèntica, l'activitat verdadera ve de Déu i només si entrem en aquesta iniciativa divina, només si implorem aquesta iniciativa divina, podrem també nosaltres esdevenir –amb Ell i en Ell- evangelitzadors. Déu sempre és el principi, i sempre només Ell pot fer Pentecosta, pot crear l'Església, pot mostrar la realitat del seu estar amb nosaltres. Però, d'altra banda, aquest Déu, que sempre és el principi, també vol la nostra participació, vol que participem amb la nostra activitat, de tal manera que les nostres activitats siguin 'teàndriques', és a dir, fetes per Déu, però amb la nostra participació i comproment-hi el nostre ésser, tota la nostra activitat."

"Així doncs, quan nosaltres fem la nova evangelització és sempre una cooperació amb Déu, és en el conjunt amb Déu, està fonamentada en la pregària i en la seva presència real."

Benet XVI, 8 d'octubre de 2012,
Primera meditació de la XII Assemblea General de la Sínode de Bisbes

La salvació s'ofereix a tots els homes

3. *"Obriu tots els pobles les portes a Crist! El seu Evangelí no lleva res a la llibertat humana, al respecte degut a les cultures, a tot allò que hi ha de bo a cada religió. En acollir Crist, us obriu a la Paraula definitiva de Déu, a aquell en qui Déu s'ha donat plenament a conèixer i que el mateix Déu ens ha assenyalat com a camí per arribar fins a Ell."*

8. *"L'anunci i el testimoni de Crist, quan es proclamen respectant les consciències, no violen la llibertat. La fe exigeix la lliure adhesió de l'home, però cal que sigui proposada, perquè «les multituds tenen el dret de conèixer la riquesa del misteri de Crist, dins del qual creiem que tota la humanitat pot trobar, amb insospitada plenitud, tot allò que cerca a les palpentes en relació amb Déu, l'home i el seu destí, amb la vida i la mort, amb la veritat. Per això l'Església manté viva l'empenta missionera i fins tot mira d'intensificar-la en un moment històric com el nostre.» (De l'Exhortació Apostòlica 'Evangelii nuntiandi', de Pau VI, el 8 de desembre de 1975, núm. 53)"*

10. *"La universalitat de la salvació no vol pas dir que es concedeixi tan sols a aquells qui, de manera explícita, creuen en Crist i han entrat a l'Església. Si està destinada a*

tothom, la salvació cal que estigui en veritat a disposició de tots. Però és evident que, tant avui com antany, molts homes no tenen la possibilitat de conèixer o acceptar la revelació de l'Evangelí i entrar a l'Església. Viuen en condicions socioculturals que no els ho permeten i, sovint, han estat educats en d'altres tradicions religioses. Per a ells, la salvació de Crist és accessible en virtut de la gràcia que, tot i tenir una misteriosa relació amb l'Església, no els hi introdueix formalment, però els il·lumina de manera adequada en la seva situació interior i ambiental. Aital gràcia prové de Crist, és fruit del seu sacrifici i és comunicada per l'Esperit Sant: de manera que permet que cadascú aconsegueixi la salvació mitjançant la seva lliure col·laboració.”

La primera forma d'evangelització és el testimoni

42. “L'home contemporani creu més en els testimonis que no pas en els mestres (Exhortació Apostòlica ‘Evangelii nuntiandi’, núm. 41). La primera forma de testimoni és la mateixa vida del missioner, de la família cristiana i de la comunitat eclesial, que fa visible una nova manera de captar-se. El missioner que, malgrat tots els límits i defectes humans, viu amb senzillesa segons el model de Crist, és un signe de Déu i de les realitats transcendents. Però tots a l'Església, esforçant-se d'imitar el diví Mestre, poden i han de donar aquest testimoni (‘Lumen gentium’) que en molts casos és l'única manera possible de ser missioners.”

“El testimoni evangèlic, al qual el món és més sensible, és el de l'atenció cap a les persones i la caritat envers els més pobres i els més petits, aquells que pateixen. La gratuïtat d'aital actitud i aitals accions, que contrasten profundament amb l'egoisme present dins l'home, fa aflorar preguntes que orienten cap a Déu i l'Evangelí. Fins i tot el treball per la pau, la justícia, els drets de l'home, la promoció humana, és un testimoni de l'Evangelí, si és un signe d'atenció a les persones i s'orienta al desenvolupament integral de l'home (Encíclica ‘Populorum progressio’, any 1967).”

Joan Pau II Encíclica “Redemptoris missio”, 7 de desembre de 1990,
(on convida l'Església a un renovat esforç missioner)

La catolicitat de l'Església és la de Crist

La catolicitat de l'Església és la de Crist. És la natura de Crist que actua, que pot unir l'home amb Déu i ensems l'home amb l'home. Amb unes altres paraules, l'Església, per raó de la seva catolicitat, s'oposa a tota discriminació, a tota divisió, a qualsevol aïllament en ella mateixa i a tot allò que provoqui divisió, vingui d'on vingui, tant de l'interior com de l'exterior de la persona humana.

Els colors de la pell, les races, els pobles dividits, Crist no els aplega únicament en una sola manera de pensar i en una sola fe, sinó que els reuneix en un sol cos en el sentit pregon del terme, amb tot el que això comporta d'intimitat, de comprensió i d'amor. Així l'Església, que n'és el cos místic pel baptisme i l'eucaristia, esdevé punt de trobada per a la humanitat sencera, l'únic punt de trobada per a tots els pobles, les nacions, les races, les llengües, les sensibilitats, que elimina totes les barreres i les discòrdies. D'aquesta manera tots esdevenen un sol cos, un sol esperit d'intimitat i d'amor, un sol home reconciliat que té Crist com a cap, que fa seu tot allò que cada raça, cada poble, cada color, cada llengua posseeix com a privilegis i com a talents,

però sense que això vulgui dir divisió ni baralla ni discriminació. Això és en veritat el que significa la "catolicitat" de l'Església.

Per què aleshores l'Església encara no ha realitzat plenament la catolicitat, o més i tot, per què no viu encara plenament en el món d'acord amb la seva naturalesa catòlica, que hauria de ser l'essència de la seva vida en Crist, la manifestació del seu poder, el secret de la seva perfecció, de la seva integritat divina? La raó és senzilla i evident: l'Església no ha comprès encara aitals conceptes divins en llur puresa, en llur dimensió sobrenatural, que depassa tota lògica i tota intel·ligència humana.

Només quan cadascú renuncia totalment a la seva pròpia voluntat és quan pot descobrir la voluntat de Crist. Quan cadascú renuncia a les seves passions i als seus odís, sotmet el seu cos i el seu esperit a l'obra de l'Esperit Sant; només aleshores el cos místic de Crist es manifesta i actua al si de l'Església, per unir els cors, els principis i les idees.

Del pare Matta el-Maskine, pare espiritual del monestir copte de Sant Macari, a l'Egipte:
La comunió d'amor – Espiritualitat oriental núm. 55, Abadia de Bellefontaine.

IV - PROPOSTES PER AQUEST MES

- Reconèixer per què en la meua vida és important o no que els altres creguin en Jesús.
- Deixar d'entendre la meua fe com un àmbit de la meua vida privada per animar-me a compartir-la amb naturalitat.

V - PISTES PER AL DEURE D'ASSEURE'S

- Com es concreta el fet que ens preocupi que l'altre visqui amb més o menys intensitat la seva fe? Com ens ajudem? Com ens entrebanquem?
- Com és i en què es manifesta l'obertura de la nostra parella al món?

VI - DESENVOLUPAMENT DE LA REUNIÓ

Posada en comú

- En el nostre entorn professional, familiar i d'amistat, durant aquest mes, quines han pogut ser les nostres manifestacions de testimoniatge cristià? Ho hem viscut així? Què ens hi ha ajudat? Què ho ha dificultat?

Preguem

"Allò que en altres èpoques fou desconegut pels homes, ara, en els temps que corren, ha estat revelat als seus sants apòstols i profetes en l'Esperit. És a dir: els gentils, en Crist Jesús, mitjançant l'Evangelí, tenen part en la mateixa herència, pertanyen al mateix cos i participen en la mateixa sort de la promesa. De la qual he estat constituït

servidor segons el do i la gràcia de Déu que he rebut, a l'impuls del seu poder. A mi, que sóc el darrer de tots els sants, m'ha estat concedida aquesta gràcia: de fer saber als gentils la bona nova de la riquesa incalculable de Crist, i de fer plena llum sobre l'administració del misteri, amagat en Déu creador de totes les coses des del començament dels segles." (Ef 3,5-9)

Participació

Com més ens atansem a Déu, més en rebem la terra promesa. La pregària: Font d'interioritat per actuar com a fills de Déu juntament amb els nostres germans d'arreu del món!

El papa Francesc ha dit:

"Quan els cristians no preguen, estan tancant la porta al Senyor. No pregar, és això: tancar la porta al Senyor perquè ell no pugui fer res!"

"Quan un cristià no prega té l'actitud de 'la clau a la butxaca i la porta tancada'. Quan una Església està tancada 'la gent que passa pel davant no hi pot entrar'. Encara és pitjor i tot: 'El Senyor, que és dins, no en pot sortir'."

- Què en penseu, vosaltres?

Canvi d'impressions sobre el tema

- L'abast universal del missatge cristià suposa que sigui anunciat a tots els homes de bona voluntat. ¿Què representa per a nosaltres la 'nova evangelització' en el si de les nostres societats contemporànies inestables, a la recerca de la seva realització? A què ens compromet?
- "L'anunci i el testimoni de Crist, quan es fan des del respecte de les consciències, no violen la llibertat." (Joan Pau II) I vosaltres, què en penseu?
- Com comprenem i vivim la següent reflexió del pare Matta el-Maskine: "La naturalesa catòlica de Crist té el poder d'unir les seves diferents naturaleses (divina i humana, Déu i home verdader) d'una manera que depassa les capacitats de cadascuna d'elles"?
- En definitiva, i després de tot el que hem resat, parlat i compartit, quines coses concretes hem discernit aquest mes i en què ens han ajudat a "sortir de casa nostra"?

Salm 150 – LLOANÇA FINAL

Al·leluia!

*Lloeu Déu al seu santuari,
lloeu-lo al baluard del firmament,
lloeu-lo per les seves gestes,
lloeu-lo per la seva grandesa.
Lloeu-lo al so dels corns,*

*Iloeu-lo amb arpes i lires,
Iloeu-lo amb tambors i danses,
Iloeu-lo al so de flautes i corda.
Lloeu-lo amb címbals sonors,
Iloeu-lo amb címbals triomfants.
Que Iloï Jahvè tot el que respira!
Al·leluia!*

Novena reunió

L'ASSENTADA DE L'EQUIP

La metodologia de l'assentada, ¿que no és pas la millor manera de fer balanç de la vida de l'equip durant el curs que ara s'acaba?

La pedagogia de l'escolta i del diàleg sota la mirada de Crist ens acompanyarà durant aquest temps de comunicació i ens ajudarà a obrir-nos els uns als altres.

PARAULA DE DÉU

“No us doneu mal cor. Vosaltres teniu fe en Déu, teniu-ne també en mi. A la casa del meu Pare hi ha moltes estances; altrament us ho diria, perquè ara vaig a preparar-vos-hi lloc, tornaré i us prendré amb mi, perquè sigueu també vosaltres allà on sóc jo. I ja sabeu el camí que porta allà on vaig. Senyor, li digué Tomàs, no sabem pas on vols anar, com podem saber-ne el camí? Jesús li diu: Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és a través meu. Coneixent-me a mi també coneixereu el Pare; ara comenceu a conèixer-lo i a veure'l. Senyor, li digué Felip, mostra'm el Pare i em bastarà. Jesús li diu: Felip, tant de temps que estic amb vosaltres, i no m'has conegut encara? Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare. ¿Com pots dir: Mostra'ns el Pare? ¿No creus que jo sóc en el Pare i que el Pare és en mi? Les paraules que us dic, no les dic pas de per mi mateix; és el Pare que, estant en mi, du a terme la seva obra.”

“Jo pregaré el Pare i ell us donarà un altre Intercessor que es quedi amb vosaltres per sempre, l'Esperit de veritat, que el món no pot acollir perquè no el veu ni el coneix; vosaltres sí que el coneixeu, perquè es queda amb vosaltres i no us abandonarà. No us deixaré pas orfes, tornaré. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí, em veureu, perquè jo visc i vosaltres també viureu. Aquell dia coneixereu que jo estic en el meu Pare i vosaltres en mi i jo en vosaltres.” (Jn, 14, 1-10; 16-20)

Temps de silenci i de pregària després de l'Escolta de la Paraula.

II - LA NOSTRA VIDA D'EQUIP

- ¿Hem sabut comunicar-nos de debò en la participació, moment essencial de la reunió d'equip? Les pistes de reflexió proposades, ens han ajudat? ¿Hem viscut aquest curs els punts concrets d'esforç com a càrregues o com a possibilitats per al progrés en la nostra vida cristiana? Ens hem ajudat, els uns als altres? Hem estat ajudats a convertir-nos cada dia una mica més?
- ¿Hem meditat sobre el tema i preparat convenientment les nostres reunions mensuals per fer-les més riques i fructíferes? Quins són els punts forts i els punts febles de les nostres reunions? La comunicació ha estat satisfactòria? ¿L'estudi dels

temes ens ha ajudat a modificar la nostra mirada sobre l'evolució del món? ¿Ha desenvolupat en nosaltres la consciència de la nostra responsabilitat de cristians per col·laborar en aital evolució?

- Hem privilegiat alguns moments de fraternitat amb el nostre equip, a més de les reunions mensuals? Aquests moments, ens han ajudat a una millor comprensió entre nosaltres?

III - LES NOSTRES RELACIONS AMB EL MOVIMENT

S'ha constatat que els equips poc units al Moviment es panseixen i es marceixen progressivament, una mica com passa amb les sarments: *“Quedeu-vos en mi i jo en vosaltres. I així com la sarment no pot donar fruit si no es manté unida al cep, així tampoc no en donareu vosaltres si no resteu en mi.”* (Jn,15,4)

- Com estem en relació amb el Moviment?
- Hem participat en els actes organitzats pels responsables? Quin fruit n'hem tret?

IV - ALLÒ QUE HEM DE MILLORAR

Conscients de tot allò que hem fet, esforcem-nos de cercar, sota l'esguard amorós de Crist, els punts que convindria millorar per viure en equip el carisma dels Equips de la Mare de Déu.

Atrevim-nos a assumir en equip i personalment objectius precisos que guardarem al nostre cor per mirar de complir-los en el decurs de l'any entrant.

V - BALANÇ FINAL

Escoltem el pare Caffarel parlar del compromís en els Equips. Ningú no està obligat a entrar-hi ni a romandre-hi. Però aquell qui accepta lliurement de ser-hi, també accepta de seguir-ne les regles de joc...

Conscients de la nostra llibertat de Fills de Déu, i també de les exigències que el Moviment ens imposa a cadascú segons les nostres possibilitats, ¿decidim continuar l'any que ve el camí proposat pels Equips de la Mare de Déu? Cal que cadascú respongui de cor aquesta pregunta.

